

Trò Chơi Ngoài Ý Muốn

Contents

Trò Chơi Ngoài Ý Muốn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18

Trò Chơi Ngoài Ý Muốn

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, HE
Biên tập: cuopbienmap
Poster: PumieBom@kites. vn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-ngoai-y-muon>

1. Chương 1

“Các vị, xin mời qua bên này,” Một cô thư ký xinh đẹp quynh rũ đẩy cửa ra, rồi lên tiếng thông báo với người bên trong, “Quản lý, họ tới rồi ạ.”

Trương Thiên Phi cùng các anh em khiêng dụng cụ, camera vào trong văn phòng quản lý của T.I.Y, đằng sau bàn làm việc là một bóng người đang đứng.

“Chào anh Hồ, tôi là Trương Thiên Phi, phóng viên của kênh Kinh tế và Đời sống.” Trương Thiên Phi như thường lệ vừa tự giới thiệu bản thân, vừa đưa danh thiếp cho người mới bước ra khỏi bàn làm việc. Vị quản lý Hồ Tầm Nhân, thái tử gia có “tiếng” của T.I.Y vươn tay ra nhận danh thiếp, đang định mở miệng chào hỏi lại thì đột nhiên có một âm thanh trầm thiết phát ra từ cái máy tính trên bàn làm việc: “Hu hu...”

Sắc mặt quản lý Hồ trong nháy mắt liền thay đổi, vừa lo lắng lại vừa xấu hổ.

Trương Thiên Phi nở nụ cười, nói: “Quản lý Hồ, vừa gác máy đã bị người ta nhìn thấu rồi, hay là về nhà tịnh dưỡng thì tốt hơn”

Trương Thiên Phi chỉ là một nhân viên nhỏ có cấp bậc bình thường tại Đài truyền hình Kinh tế và Đời sống. Cuối tuần trước, y vừa được chuyển từ chuyên mục “Chuyên gia gỡ rối tình cảm giúp bạn” sang chương trình xổ số “Lung lay bóng hai màu”. Giải độc đắc của “Lung lay bóng hai màu” gần đây đã có người may mắn trúng được, vốn dĩ giải đó liên tục mấy tuần liền không ai trúng, cho nên vốn tiền thưởng cho giải nhất lại lên tới sáu mươi triệu, con số này chắc chắn sẽ biến một bản nông và trung nông đổi đời thành người có tiền, chính vì thế điều này làm Trương Thiên Phi ghen tị đến đỏ mắt.

Khi đó, tổng biên tập của chương trình võ vai y, hòa ái nói: “So bì làm gì cho tức chết. Cậu phải tin tưởng bản thân, mệnh cậu có thì cậu sẽ có, mệnh không có thì đừng cưỡng cầu làm gì. Đời người, mẹ nó, đôi khi cũng bất công vậy đấy. Bên ta vừa liên hệ với người trúng thưởng, cậu biết giải nhất lần này thuộc về ai không?” Chớp mắt, gương mặt Tổng biên tập méo mó đi đôi chút.

“Người trúng giải nhất là thái tử tập đoàn tài chính T.I.Y, Hồ Tần Nhân đấy.”

Thái tử gia của tập đoàn tài chính T.I.Y, Hồ Tần Nhân cũng tiếng tăm lừng lẫy như bản thân T.I.Y. Tập đoàn T.I.Y nổi tiếng bởi khả năng tài chính lớn mạnh cùng khối tài sản khổng lồ, ngược lại thái tử Hồ nổi tiếng bởi hần không làm việc đàng hoàng cộng thêm tài “đốt” tiền của hần

Từ nhỏ cậu ấm này đã thường xuyên ngồi ở vị trí thứ ba từ dưới đếm lên về thành tích học tập ở trường, sau đó thì bị tổng ra nước ngoài, dựa vào tiền của của cha mẹ vất vả lắm mới kiếm được tấm bằng đại học. Hần nay mới 23 tuổi, trẻ trung phơi phới, thể nhưng đã chiếm được một cái chức quản lý hão ở tổng công ty trong nước, cũng coi như có được cuộc sống tạm ổn định khỏi lo lắng.

Trương Thiên Phi âm thầm quan sát Hồ Tần Nhân ở trước mặt, cậu Hồ này lớn lên trông cao nhòng, cũng đẹp trai sáng sủa, ăn mặc thì giống như vừa đi hóng gió với em nào mới trở về, rất thoải mái, nhưng cũng có khi lã nhẽ chơi game. Mắt lơ đãng, hần nhìn vào danh thiếp của Trương Thiên Phi, cười đến xán lạn: “Anh ở bên chương trình xổ số đúng không, sao danh thiếp lại ghi ‘Chuyên gia gỡ rối tình cảm giúp bạn’ vậy?”

Trương Thiên Phi vội vàng giải thích: “Tôi mới chuyển sang chương trình quay số trúng thưởng tuần rồi, chưa kịp đổi danh thiếp, thật ngại quá.”

Hồ Tần Nhân cười thật tươi, nói: “Không sao, các anh cứ ngồi tự nhiên.” Quay lại bàn làm việc, rê chuột nhấn tắt một đường link, sau đó nhấn điện thoại lên gọi, “Thư ký Từ, có khách đến sao không mang nước vô hả? Nhanh đem vô trong đi.” Buông điện thoại xuống, quay sang cười với Trương Thiên Phi đang ngồi chờ, khoe ra hàm răng trắng sáng đều tắp, trông vô cùng hiền lành dễ thương.

Tính cách của cậu ấm này thật ra lại khá tốt.

Uống xong một tách trà, Hồ Tần Nhân bắt đầu kể lại chuyện hần đã mua tờ vé số đó như thế nào.

Hóa ra, một ngày gần đây, thái tử Hồ đi chơi thì ghé một sạp báo nhỏ ven đường mua vài cái thẻ game, nhưng ông chủ đúng lúc lại không có tiền lẻ để thối nên Hồ Tần Nhân mua luôn một tờ vé số, lúc đó hần cũng chỉ chọn đại lấy một tờ, không ngờ nó lại trúng độc đắc.

Hồ Tần Nhân nói với Trương Thiên Phi: “Không ngờ nó lại có thể trúng thưởng.” giọng nói rất ư là bình thường, hóa ra sáu mươi triệu với cậu ấm này chẳng là gì.

Mà một cậu ấm nhà giàu như cậu Hồ đây vì sao lại không mua thẻ game nạp điểm cho nhân vật của mình qua mạng?

Trương Thiên Phi uyển chuyển đặt ra câu hỏi, Hồ Tần Nhân cười hơi ngượng ngùng: “Có đoạn thời gian trước dùng liên tục 20 thẻ 30 tiền, vượt hần giá trị điểm bổ sung, nên hệ thống đã tặng thêm trang bị thần bí, còn có cả thêm cơ hội đào kho báu nữa.”

Trương Thiên Phi tranh thủ lúc Hồ Tần Nhân nhận điện thoại, lặng lẽ nói với thẳng em bên camera: “Sau khi trở về cắt bỏ đoạn này đi nha.”

Trương Thiên Phi thầm oán, ông trời thật bất công, nếu mình mà trúng được sáu mươi triệu thì tốt rồi, đã giàu nay lại càng nhiều tiền hơn, đây là cái thời đời gì thế!

Thế nhưng y vẫn lộ ra nụ cười vô cùng chuyên nghiệp: “Anh Hồ dự định sẽ sử dụng 60 triệu may mắn này như thế nào?”

Vấn đề này mới chính là trọng điểm trong cuộc phỏng vấn của bọn họ. Thông thường, danh tính người trúng xổ số giải độc đắc đều phải được bảo mật kỹ, bởi một người nhờ trúng thưởng mà phát lên trong một đêm sẽ có khả năng xuất hiện các loại mầm mống tai họa. Hồ Tần Nhân là cậu chủ của tập đoàn tài chính mà trúng thưởng, đúng là trường hợp ngàn năm khó gặp để truyền thông có thể công khai tới phỏng vấn, chụp ảnh ghi hình, cấp trên dặn kỹ, tranh thủ triệt để.

Trương Thiên Phi hỏi câu này, hoàn toàn là vì một câu của Hồ Tần Nhân từng phát biểu: “Tôi chuẩn bị quyên số tiền đó vào quỹ từ thiện, làm chút việc có ích cho xã hội.” Sau đó thêm một tiếng phát biểu cảm xúc, giác ngộ được tinh thần phải báo đáp lại cho đời, thế là các đồng nghiệp trong tổ chức báo đài đã nhanh tay chụp lấy cơ hội tường thuật lại sự kiện quyên tiền ủng hộ.

Loại chuyện này đối với Hồ Tần Nhân mà nói, cũng là một cơ hội tốt để PR cho hần lẩn công ty của ông già nhà hần. Tổng biên tập, Trương Thiên Phi lần mấy anh em quay phim đều nghĩ, chỉ cần Hồ Tần Nhân là một người có chút đầu óc thì chắc chắn sẽ làm như thế

“Số tiền này phải dùng thế nào à, ” Hồ thái tử quay sang nhìn camera, lộ ra một nụ cười có chút mê ly, ngay vừa rồi, có âm thanh đối thoại trong game máy tính truyền ra, Hồ Tần Nhân rõ ràng còn đang phân tâm thắc thỏm, “Tôi vừa mới đổi xe, sắp tới cũng không định đổi xe nữa, còn chuyện khác...” Có chút hoang mang xoa huyết thái dương, lộ ra một dáng cười xin lỗi hết sức thành khẩn, “Xin lỗi, giờ tôi tạm thời chưa nghĩ ra được.”

Trương Thiên Phi nghĩ bản thân hình như đã hiểu được Boss Hồ, ông bố của Hồ Tần Nhân vì sao mới bốn mươi năm mươi còn đang tráng niên mà đã hói đầu. Y không thể làm gì khác ngoài việc bước tới một chút, thúc tỉnh Hồ Tần Nhân: “Anh Hồ có nghĩ tới việc số tiền này dùng quyên cho các quỹ phúc lợi xã hội không?”

Hồ Tần Nhân mơ màng nhìn y một chút, khoảng nửa phút sau trong mắt hần mới lóe lên trông như là mới hiểu ý, gương mặt lập tức trở nên nghiêm túc, rất chân thành: “Đương nhiên rồi, thật ra tôi cũng định đem... một phần trong số tiền này quyên vào quỹ giáo dục giúp đỡ những học sinh khó khăn ở miền núi, tôi sẽ bàn bạc với cha tôi, một phần nữa thì gây quỹ tài chính, trong xã hội còn rất nhiều người cần giúp đỡ, tôi mong có thể mang chút sức lực giúp họ.” Nửa giờ sau, cuộc phỏng vấn hoàn tất, việc lớn đã xong. Trương Thiên Phi và mấy đồng sự đứng dậy chào ra về, Hồ Tần Nhân bỗng nhiên nói với Trương Thiên Phi: “Phóng viên Trương, tôi có việc này không thể không nhờ anh giúp?”

Trương Thiên Phi ngẩn người, Hồ Tần Nhân vẻ mặt muốn nói nhưng lại thôi, đảo mắt nhìn các đồng sự sau lưng, các anh em đều rất hiểu ý, “À, Thiên Phi, công việc buổi sáng cũng đã xong rồi, tui tui còn mấy chuyện nữa, chiều gặp lại nha.” Tất cả đều rời đi, Hồ Tần Nhân cũng không lập tức nói ra mà lại tha thiết mời Trương Thiên Phi đi uống một ly trà.

Ngồi tại quán cafe nằm trong tòa nhà của tập đoàn T.I.Y, uống xong nửa tách cafe, Hồ Tần Nhân mới vòng vo mở miệng nói: “Tôi cũng thỉnh thoảng coi chương trình bên kênh Kinh tế và Đời sống, phóng viên Trương mới chuyển sang chương trình này, vậy chương trình trước kia còn tham gia nữa không?”

Thái tử Hồ khuấy tách cà phê, cúi đầu xuống ngập ngừng cười một chút: “Phóng viên Trương có thể tôi tham gia một số của chuyên mục ‘Chuyên gia gỡ rối tình cảm giúp bạn’ được không?”

Hết chương 1

2. Chương 2

“Chuyên gia gỡ rối tình cảm giúp bạn” là chương trình có lượng khán giả xem đài cao nhất của kênh Kinh tế và Đời sống.

Mỗi kỳ sẽ mời ba vị khách tới kể lại vấn đề tình cảm khó giải quyết của bản thân, sau đó một khách mời ngôi sao cùng hai chuyên gia tâm lý sẽ cùng phân tích câu chuyện và đưa ra lời khuyên. Dựa vào những câu chuyện chân thực đầy nước mắt, họ lại lắng nghe, rồi đôi khi cũng nói ra tâm sự của mình, cộng thêm nền nhạc buồn thảm khiến cho bầu không khí trở nên cao trào, đánh động đến trái tim phần lớn khán giả ngồi xem TV. Phát sóng lúc 9 giờ mỗi tối thứ tư, có thể nói nó là chuyên mục át chủ bài của kênh Kinh tế và Đời sống.

Một người vừa có tiền vừa có ngoại hình, hơn nữa còn trẻ trung như Hồ Tấn Nhân lại muốn tham gia “Chuyên gia gỡ rối tình cảm giúp bạn” thật đúng là khiến Trương Thiên Phi giật mình. Nghĩ thẳng nhóc này ra vẻ sầu khổ, nhưng lại vốn không quen nói sốc người khác, huống chi Hồ Tấn Nhân còn rất thành khẩn xin y giúp đỡ, nên Trương Thiên Phi chỉ có thể nói: “Được, để tôi về hỏi giúp cậu. Chắc cũng không có vấn đề gì.” Hồ Tấn Nhân thấy y vui vẻ đáp ứng, dường như hài lòng lắm, vội vàng nói cảm ơn, rồi viết ra số điện thoại của hắn.

Đạo diễn của “Chuyên gia gỡ rối tình cảm giúp bạn” Triệu Tề từ trước tới giờ có mối quan hệ với Trương Thiên Phi rất tốt. Buổi chiều quay lại trường quay, Trương Thiên Phi liền bắt chuyện, kể cho Triệu Tề nghe, Triệu Tề lập tức đồng ý. Trương Thiên Phi gọi cho Hồ Tấn Nhân báo tin cho hắn, Hồ Tấn Nhân rất vui mừng nói lời cảm ơn.

Buổi tối, Trương Thiên Phi về đến nhà, trong phòng tối như mực, chỉ có màn hình máy tính ở phòng ngủ là loe loe ánh sáng. Một cái bóng đen xì ngồi xổm trước màn hình máy tính, vẫn không nhúc nhích.

Trương Thiên Phi bật đèn trong phòng khách lên, xách túi thức ăn đặt lên bàn, cởi áo khoác. Bóng đen trong phòng ngủ ngửi thấy mùi đồ ăn liền bước ra khỏi phòng, ngồi xổm trên sofa, lựa một miếng tôm chiên bỏ vô miệng, rồi mở luôn một lon bia ra.

Trương Thiên Phi lấy ra đôi đũa từ phòng bếp, lần thứ N khuyên nhủ người đang ngồi chồm hổm trên sofa: “Đại Thành, thỉnh thoảng cũng phải ra ngoài hít thở không khí, đừng ở trong phòng suốt, có ngày chết luôn đấy.”

Đại Thành tên là Lạc Thành, là bạn đại học của Trương Thiên Phi, vì mê game online mà bị đuổi việc, tá túc ở nhà Trương Thiên Phi cả mấy tháng nay rồi.

Lạc Thành vốn là một thanh niên tốt, tốt nghiệp xong liền tìm được một công việc ổn định, tốt hơn nhiều so với cái công việc quèn cả ngàn năm không trèo lên được chức cao của Trương Thiên Phi. Nhưng bất hạnh lại rơi vào vũng bùn game online, càng ngày càng lún sâu không thoát ra được. Chơi ngày chơi đêm, thường xuyên bỏ bê công việc, cuối cùng bị ông chủ một cước đá ra khỏi cửa công ty. Sau đó đi tìm việc, tất cả đều trong gia đoạn thử việc không quá một tháng là lại bị sa thải, nghiện game đến độ tiền gạo tiền gì cũng hết, ngay cả tiền thuê nhà còn không trả nổi, kéo hành lý đến làm ỏ tạm thời ở nhà Trương Thiên Phi.

Hiện tại, Lạc Thành đã trở thành một game thủ chuyên nghiệp, dựa vào buôn bán tài khoản cao cấp cùng các trang bị trong game kiếm tiền sống tạm qua ngày, miễn cưỡng có thể lo cho no cái bụng cộng thêm đưa chút tiền thuê nhà mang tính tượng trưng cho Trương Thiên Phi. Trương Thiên Phi thấy y suốt ngày như bóng ma ngồi xổm trước máy tính, lần nào thấy chán quá là kệ luôn, chẳng nói gì nữa.

Ngày hôm nay, tâm trạng của Lạc Thành có chút quái lạ, gương mặt chẳng chút thay đổi, lặng lẽ nhồm nhoàm ăn cơm, nốc bia ừng ừng, uống hết chai bia xong, bỗng nhiên hung hăng đập bể cái chai xuống mặt đất, buồn bực nói: “Thiên Phi, cái con tao chơi vừa mới tự sát”

Trương Thiên Phi ngẩn người: “Hả?”

Lạc Thành lại mò lấy một chai bia, cách mở ra, hung hăng tu một hơi: “Mẹ nó, cho nên tao cứ nghĩ nếu lừa nó nữa thì tao không phải là con người nữa rồi!”

Bây giờ Lạc Thành đang chơi một game online võ hiệp, và Hồ Tàn Nhân cũng cùng chơi game đấy. Lạc Thành một thân nuôi hai cái tài khoản trong game, một cái là đạo khách “Nhất thạch tạp quá vạn mã khô” (Một hòn đá đập nát vạn ngựa gầy), hiện nay đang đứng vị trí 11 trong bảng xếp hạng level, nó chính là mạch máu kinh tế của Lạc Thành, cùng với một tài khoản nhỏ khác đánh boss thắng có được vật phẩm để kiếm tiền. Nhưng, hiện nay game đã mở rộng kinh doanh giống như ma cà rồng, trong đó thiết lập các loại cửa khẩu khiến người chơi không thể không bỏ tiền ra, muốn trở thành một game thủ nổi bật chắc chắn phải bỏ ra một số tiền lớn.

Lạc Thành là một thanh niên thất nghiệp, đào đâu ra số tiền lớn, vì vậy y phải đi một đường tắt vô sỉ, tạo thêm một tài khoản đóng giả là cô gái xinh đẹp, dễ thương, ưa nhõng nhẽo dùng để quyến rũ mấy thằng game thủ khác lừa đảo lấy tiền, nuôi tài khoản chính “Nhất thạch tạp quá vạn mã khô”.

Chuyện con gái lợi dụng nhan sắc gạt tiền của con trai trong game rất nhiều, nhưng các thằng cha game thủ thường rất sợ bị lừa nên vô cùng cảnh giác. Lạc Thành muốn nhanh chóng có tiền nên suy nghĩ ra rất nhiều âm mưu. Y đặt cho cái tài khoản nữ đó một cái tên rất mê người “Mộng mộng tiểu tiên”, khi sáng tạo nhân vật, y đã chọn một gương mặt cực loli lại thêm bộ ngực cực vĩ đại, sắm thêm một bộ váy ngắn mát mẻ, hấp dẫn, sau lưng còn gắn thêm một đôi cánh thiên sứ nho nhỏ.

Trương Thiên Phi cũng có một tài khoản trong game này, thật ra là do Lạc Thành xin y lập nó, level chỉ mới dừng lại ở giai đoạn lính mới, tên là “Chỉ là bày hàng”. Khi tài khoản nữ của Lạc Thành lắp ráp hoàn chỉnh, thì “Chỉ là bày hàng” của Trương Thiên Phi sẽ ngồi xổm ở một chỗ nào đó trong thành đang bán mấy thứ linh tinh, rồi từ xa xa một “Mộng mộng tiểu tiên” mặt loli, ngực đồ sộ mặc váy ngắn chạy đến, dừng trước mặt “Chỉ là bày hàng”, hai tay đặt sau lưng, trên đầu hiện ra dòng chữ: “Phi Phi ca ca, huynh thấy muội có đáng yêu không~” Trương Thiên Phi nén nhịn cảm giác muốn phun máu ra, tung một quyền đánh Lạc Thành bay tới sát tường: “Cái thằng như mày thật không biết xấu hổ!” Lạc Thành vươn hai tay ra chống lại: “Huynh đệ, nhân cùng chí đoan, nên tha thứ.”

“Mộng mộng tiểu tiên” của Lạc Thành hay làm nũng giúp kế hoạch gạt tiền của gã vô cùng thành công. Lạc Thành nắm chắc chừng mực, hơn nữa gã lại xuất thân dân chuyên văn, “Mộng mộng tiểu tiên” đã xinh đẹp, thỉnh thoảng lại có chút đau buồn, có lúc lại đọc ít thơ cổ mộng mơ cùng những bài thơ hiện đại đầy sắc màu, khuynh đảo vô số đại hiệp. Có một game thủ chết mê chết mệt đến nỗi thường xuyên gửi một bài viết dài ngàn chữ trong diễn đàn của game — “Mộng mộng tiểu tiên, ta đã thấy nàng là một mỹ nhân thần bí, đáng yêu mà không tầm thường nhất”, nó được cả mấy ngàn lượt truy cập, trở thành một bài đăng công khai.

“Chỉ là bày hàng” của Trương Thiên Phi là trạm trung chuyển để rửa tiền đen lừa gạt được người khác của Lạc Thành, Lạc Thành rất thông minh khi để hai tài khoản chưa bao giờ tiếp xúc trực tiếp với nhau, sau đó thì chuyển tiền từ tài khoản của Trương Thiên Phi sang cho “Thạch tạp quá vạn mã khô”. Rồi từ đó dùng tiền để sắm đồ cho “Thạch tạp quá vạn mã khô” càng thêm long lánh.

Một ngày nọ, “Mộng mộng tiểu tiên” của Lạc Thành câu được một con rùa cực to. Con rùa vàng này là một hiệp khách, tên là “Túy khán xuân thu”, level rất cao, cả thân tỏa ra mùi một game thủ dân nhân tộc, tiêu tiền hào phóng. Những kẻ quỳ dưới váy “Mộng mộng tiểu tiên” trước giờ nhiều nhất cũng chỉ tặng cho đồ gần trăm đồng, mà “Túy khán xuân thu” ban đầu đưa ra đã là một bộ trang bị quý hiếm giá mấy ngàn nhân dân tệ.

Lạc Thành sung sướng khui ba chai bia ra uống chúc mừng, Trương Thiên Phi hỏi: “Mày lừa thằng ngốc X đó thế nào vậy?” Lạc Thành uống đến độ mặt đỏ hết cả lên, nói: “Đừng phải thôi, ngày đó tao đang đi dạo trong thành, ở đó đang bắn pháo hoa cho hai đứa mới kết hôn. Thế là tao đọc chút thơ, còn thằng kia thì đọc tiếp nửa câu thơ sau, rồi hai đứa cùng tâm sự, đồng cảm với nhau từ thơ nhạc rồi đến cả đời người, hehe, rồi nó cứ dính lại thôi.”

Trương Thiên Phi ở trong lòng mặc niệm cho con rùa vàng đó một chút, vỗ vỗ vai Lạc Thành, nói: “Anh em, mày tiếp tục cố gắng nhé.”

“Túy khán xuân thu” không chỉ là một con rùa vàng, mà còn rất si tình. Từ khi mắc câu tới giờ, suốt ngày đi theo bên cạnh “Mộng mộng tiểu tiên”, chia sẻ cảm xúc về thơ ca, rồi cuộc đời, xong rồi dâng từng một kiện vật phẩm quý báu lên.

Lạc Thành rốt cục cũng thấy lương tâm có chút bất an, Trương Thiên Phi thờng nói: “Hi vọng tên đó không yêu mày thật lòng, lỡ mà chuyện mày lãđàn ông bị lộ ra, nó nghĩ không thoảg, lấy dao chạy tới chém mày một nhát thì mày phải làm sao? Cõi chừng nó còn tổ cáo mày lừa đảo đấy.”

Lạc Thành vô cùng bồn chồn, lúc gặp lại “Túy khán xuân thu”, liền thuyết phục: “Huynh đừng tặng đồ suốt như vậy, mấy thứ này đắt quá, ta nhận không được đâu.”

“Túy khán xuân thu” đáp: “Có phải nàng nghĩ ta ngoài việc chỉ biết dùng tiền ra thì chung không có gì vui à.”

“Mộng mộng tiểu tiên” của Lạc Thành đương nhiên phải nói: “Không phải, chẳng qua huynh tặng ta đồ thật sự quá quý giá, bản thân huynh là người rất tốt rồi.”

“Túy khán xuân thu” lại như chui vào ngõ cụt: “Nàng ở cạnh ta có phải thấy như có gánh nặng ?”

Mồ hôi Lạc Thành đua nhau rơi, liền tiến lên: “Sao thếđược? Cùng huynh trò chuyện rất vui nha, chúng ta là tri kỷ, chỉ cần huynh đừng tặng đồ cho ta, mắc quá, đừng dùng tiền lung tung ^^”

“Túy khán xuân thu” lập tức nói: “Cảm ơn nàng đã nói mình vui khi ở cạnh ta, nàng là người đầu tiên không phải vì quà tặng mà nói ta là người...” Lạc Thành muốn đập tan bàn phím, chửi ầm lên: “Đệt, ông mày đương nhiên là vì tiền rồi, chẳng phải là sợ bị mày tổ cáo tao lừa đảo sao!”

“Túy khán xuân thu” còn đang nói tiếp, đã bay tới tầm cao thấu hiểu cuộc đời: “Trước đây ta từng có một thời gian không muốn nhớ tới chuyện cũ, lúc thấy nàng, ta cảm thấy tâm tình của mình mỗi ngày một tốt hơn...”

Ngày thứ hai, Lạc Thành phờ phạc nói với Trương Thiên Phi: “Sau đó thằng đó lại tặng tao một đồng hồ, mẹ nó cái nào cũng đắt khủng khiếp, làm sao bây giờ?”

Trương Thiên Phi nói: “Mày tự lo đi.”

“Túy khán xuân thu” làm cho lương tâm Lạc Thành ngày càng chịu nhiều dày vò, cứ nhắc tới bốn chữ “Túy khán xuân thu” là lại vồđầu bứt tai than thở, thậm chí “Mộng mộng tiểu tiên” còn mấy ngày không online. Một tối nọ, Trương Thiên Phi theo thường lệđăng nhập vào “Chỉ là bày hàng”, thay Lạc Thành bán chút đồ, có người trong cộng đồng đứng đó gào lên, chửi “Mộng mộng tiểu tiên” là tiểu tao hóa, mấy phút sau, hệ thống có thông cáo, “Túy khán xuân thu” yêu cầu quyết đấu với người chửi “Mộng mộng tiểu tiên”.

Quyết đấu diễn ra ở gần nơi Trương Thiên Phi bày hàng bán. Trương Thiên Phi nhất thời hiếu kỳ, ngồi xổm bên cạnh nơi quyết đấu, vừa bán hàng vừa nghe chuyện hóng. Level của kẻ chửi tài khoản nữ của Lạc Thành cao hơn “Túy khán xuân thu” không ít, may mà trang bị và được phẩm của “Túy khán xuân thu” đều lãđồ cao cấp, vừa uống được vừa đánh, chiến vô cùng mãnh liệt, lại có thể thắng. Thế nhưng “Túy khán xuân thu” một thân trang bị bảo vật bịđánh đến thất linh bát lạc.

Trương Thiên Phi thở dài trong lòng, để “Chỉ là bày hàng” tiếp tục ở trong thành bán đồ, “Túy khán xuân thu” mặc áo giáp tàn tạ bỗng nhiên đi tới trước quán: “Ta thấy Tiên Tiên thường đến trò chuyện ở sạp của người, hôm nay người có thấy nàng không?”

Trương Thiên Phi im lặng một lúc, “Nhất thạch tạp quá vạn mã khô” đang đứng trước sạp của anh, lấy tiền đen lừa của “Mộng mộng tiểu tiên” lừa người. Trương Thiên Phi nghĩ, “Nhất thạch tạp quá vạn mã khô” cùng Lạc Thành ngồi trước máy tính đều lạnh run người. “Chỉ là bày hàng” của Trương Thiên Phi nói cực kỳ ngắn gọn: “Không có.”

“Túy khán xuân thu” không nói lời nào, bi tình rời đi.

Trương Thiên Phi thông thả bước tới sát vách, nói với cái bóng đen như ma trôi trước màn hình: “Cái thằng này, mày đang phạm tội.”

Lạc Thành kiên trì không login vào tài khoản “Mộng mộng tiểu tiên”, “Túy khán xuân thu” bắt đầu “oanh tạc” hòm thư của “Mộng mộng tiểu tiên”. “Tiên Tiên, gần đây nàng khỏe không?” “Tiên Tiên, gần đây bận lắm à?” “Tiên Tiên, ta có trứng khủng long nàng thích lắm trước rồi, lúc nào rảnh thì login, ta cho nàng.” “Tiên Tiên, tối qua ta nằm mơ...”

Trương Thiên Phi thường hay thấy “Túy khán xuân thu” ngồi trên ngọn cây trong game, tịch mịch bắn pháo hoa một mình.

Hết chương 2

3. Chương 3

Lạc Thành uống hết chỗ bia trong tay, rồi bóp méo luôn cả cái lon, hai mắt đỏ lừ, mở miệng ra chửi: “Mẹ nó, cái thằng đấy mà cứ làm như vậy, tao đúng là không thể không tự sát.” Bàn tay bóp chặt lon rỗng lại, “Đến lúc tự sát rồi tao nghĩ thế giới này sẽ yên lặng nhanh thôi.”

Lạc Thành gửi một bức thư chia tay vào tài khoản “Túy khán xuân thu”, trả hết số tiền có thể trả được cho tài khoản “Túy khán xuân thu” rồi xóa hết hồ sơ của cái tài khoản “Mộng mộng tiểu tiên”.

Sau khi Lạc Thành cho tài khoản “Mộng mộng tiểu tiên” tự sát, “Túy khán xuân thu” đột nhiên biến mất, Lạc Thành không thấy hấn nữa, rốt cuộc lương tâm gã không bị lên án nữa. Thế nhưng cái tài khoản “Nhất thạch tạp quá vạn mã khô” không còn đường tiền tài là “Mộng mộng tiểu tiên” nữa nên khó khăn hơn rất nhiều. Lạc Thành định tạo một tài khoản nữ khác, gã nói với Trương Thiên Phi: “Lần này phải khiêm nhường một chút. Làm người cũng không thể quá thành công được.”

Về chuyện Hồ Tần Nhân trúng thưởng 60 triệu cùng với việc dùng tiền thưởng quyên cho quỹ từ thiện xã hội, cấp trên bên nhà đài đã ra chỉ thị phải nắm bắt trọng điểm, thu hình kỹ càng, tin trúng thưởng sẽ được phát ở bản tin kinh tế sáng thứ hai trước, buổi chiều phát tiếp đoạn phỏng vấn, ngày hôm sau các tờ báo lớn nhỏ cũng lần lượt đăng tin này, tạo nên một cơn sốt không nhỏ.

Người giàu trúng thưởng, kẻ nghèo ghen tị. Trên mạng có một bài viết tiên phong lấy tên “Ông trời bắt công? Hàng triệu gia đình tổn ít tiền mà trúng thưởng lớn!”. Những người thanh niên đầy phần nộ từ chuyện ông trời không công bằng nói sang tệ nạn xã hội, còn kéo cả vấn đề tệ hại về nhân cách vào. Một mặt, mớ đầu với tiêu đề “Tự mở cửa hàng, thiếu gia nhân rồi tổn ít tiền mà trúng thưởng lớn, quá tuyệt vời!”, trong băng phỏng vấn Hồ Tần Nhân được Trương Thiên Phi ghi lại, đoạn quay Thái tử Hồ được lan truyền rộng rãi. Các nhóm fan từ chị em đến cô dì dần dần thành lập, cùng nhóm thanh niên phần nộ của Thái tử Hồ lập thành một nhóm người, nổi giận dùng dùng...

Nhà đài đối với phản ứng của dư luận về sự kiện này rất thỏa mãn, tổng biên tập đã tổ chức một buổi họp các tổ, nhằm phân công công việc để chuẩn bị cho công tác đưa tin người trúng thưởng quyên góp tiền, lần này chủ lực là tổ tin tức khác, Trương Thiên Phi thành công rút lui.

Vài ngày sau, Triệu Tề nhờ Trương Thiên Phi nhắn cho Hồ Tần Nhân biết thứ tư đài truyền hình sẽ ghi hình chương trình “Chuyên gia gỡ rối tình cảm giúp bạn”. Hồ Tần Nhân nhận được điện thoại của Trương Thiên Phi, tỏ ra rất hưng phấn, liền cảm ơn rồi rít, khẳng khái phải mời Trương Thiên Phi đi ăn cho bằng được.

Trương Thiên Phi tự dưng lại được đãi tiệc, làm trong bữa không nhịn được phải hỏi Hồ Tần Nhân vì sao muốn tham gia “Chuyên gia gỡ rối tình cảm giúp bạn”, mi gian của Hồ Tần Nhân lập tức nhuốm một tầng u buồn, than vãn: “Tôi có chuyện tình cảm rất muốn được kể ra, tôi hi vọng nếu được xuất hiện trên TV, có thể thấy được.”

Thứ tư Trương Thiên Phi vừa dịp được nghỉ, lại vì chuyện này mà phải tới chỗ làm, Thái tử Hồ đã chạy xe Ferrari tới lầu dưới của đài truyền hình, Trương Thiên Phi dẫn hấn lên lầu, giới thiệu cho Triệu Tề, Triệu Tề thấy Hồ Tần Nhân, cười đến cả mặt cũng sắp chảy ra, các đồng nghiệp nữ thì mặt đều đỏ ửng, chạy tới. Trương Thiên Phi đi về nhà ngủ, không ở lại coi ghi hình.

Buổi chiều, Trương Thiên Phi còn đang say sưa trong mộng đẹp thì bị điện thoại đánh thức, Triệu Tề nói rất to, nghe vừa hưng phấn lẫn run rẩy: “Thiên Phi, nhờ có cậu hỗ trợ, mà chuyên mục kỳ này quá thành công luôn! Phát lên chắc chắn có thể bùng nổ! Chờ lúc đó tổ tôi tổ chức tiệc mừng công, cậu cũng tới nha, tụi anh mời cậu ăn riêng!”

Trương Thiên Phi buồn ngủ mông lung đáp lại: “Dạ, dạ.”

Cuộc gọi của Triệu Tề vừa kết thúc không lâu sau điện thoại lại đổ chuông, Trương Thiên Phi lần thứ hai đầu tranh tư tưởng thoát khỏi cái gối, ngóc đầu dậy, lần này là Hồ Tần Nhân gọi tới: “Phóng viên Trương, tôi đã ghi hình xong rồi. Tôi nay anh rảnh không? Tôi muốn cảm ơn anh.”

Trương Thiên Phi lập tức nói: “Quản lý Hồ, anh khách sáo quá, tôi chỉ tiện tay giúp vậy thôi, lần trước đã khiến anh tốn kém nhiều rồi, cái này cũng không có gì đâu.”

Hồ Tần Nhân dừng một chút rồi nói: “Thật ra sau khi quay xong, tôi đột nhiên thấy có chút xúc động, muốn tìm người tâm sự. Phóng viên Trương, chín giờ tối có rảnh không?”

Giọng của Hồ Tần Nhân hơi trầm, Trương Thiên Phi thật chẳng hiểu nổi vì sao hắn ta xúc động lại muốn kể cho mình. Nhưng, với người như Hồ Tần Nhân thì tạo dựng mối quan hệ với hắn còn tốt hơn là đắc tội với hắn, vì vậy Trương Thiên Phi vội đáp lại: “Được, tôi đây cung kính không bằng tuân mệnh.” Sau khi chọn được địa điểm thì tắt máy.

Buổi tối, trong quán bar đèn đỏ mờ mờ, Trương Thiên Phi và Hồ Tần Nhân sóng vai nhau ngồi ở trước quầy bar, Thái tử Hồ bận một cái áo màu tro, cổ áo nửa mở, chân mày lần đầu mất đều ánh lên vẻ chán chường lẫn phiền muộn.

Trương Thiên Phi biết, trong lòng Thái tử Hồ nhất định đang bị tổn thương sâu sắc vì tình yêu, xem ra cho dù có tiền thì cũng không thể đảm bảo sẽ không bị phụ nữa. Bình thường, Hồ Tần Nhân sống an nhàn sung sướng, nên vẻ ngoài trông có vẻ trẻ hơn tuổi thực một chút, ngày đó ở văn phòng bày ra dáng điệu người quản lý trông rất cứng chặc. Lúc này thoát nhìn, trông cứ như một thanh niên mới mười chín, đôi mươi, lộ ra chút tính trẻ con. Trương Thiên Phi trầm mặc uống rượu, nghĩ, Hồ Tần Nhân tám chín phần là có xích mích với bạn gái, rồi hai người chơi màn chiến tranh lạnh, thế là cậu Hồ này liền muốn lên TV để phân trần. Ai lúc trẻ cũng đã từng trải qua chuyện yêu đương như vậy hết.

Hồ Tần Nhân ngồi dưới ngọn đèn ánh sáng yếu ớt, thấp giọng kể: “Hôm nay tôi đã nói ra ở trong chương trình, không hiểu sao rất thoải mái. Thật ra tôi rất... Trước đây, từ khi gặp cô ấy mà tôi mới khôi phục được. Tôi nghĩ, trên đời không có gì là vĩnh cửu, nhưng khi cảm thấy nó đáng giá thì nhất định phải nỗ lực quý trọng.”

Trương Thiên Phi tuy thấy lời này rất chua xót, nhưng vẫn nói với Hồ Tần Nhân: “Ai, đời người mà, thứ đáng giá vốn không nhiều, lúc quý trọng thì phải quý trọng, chỉ mong bản thân không hối hận là được rồi.”

Hồ Tần Nhân cười mơ màng: “Phóng viên Trương, tôi thấy tôi với anh nói chuyện rất hợp nhau.”

Trương Thiên Phi cười cười, Hồ Tần Nhân cầm ly rượu lên, lắc nhẹ: “Nói ra, không biết anh thấy tôi thế nào, chứ trước khi gặp cô ấy, tôi vẫn đang yêu một người bạn cùng lớp đại học.”

Trương Thiên Phi nói: “Khi đi học đúng là rất dễ nảy sinh tình cảm.”

Hồ Tần Nhân cúi đầu: “Ừ, tôi và người ấy đều là người Trung Quốc, người ấy rất quan tâm tôi.”

Trương Thiên Phi nói: “Vừa là bạn học lại là đồng hương với nhau, tình cảm nhất định phải sâu sắc rồi.”

Hồ Tần Nhân thở dài: “Cho nên, bây giờ nghĩ lại tôi thấy thật mơ hồ, rốt cuộc cảm giác dành cho người đó là yêu hay chỉ đơn giản không muốn rời xa. Tôi và người ấy ở chung, ăn chung với nhau, chọn lớp giống nhau, mấy chuyện khác cũng thường cùng làm với nhau.”

Trương Thiên Phi muốn nói, nam nữ chung rất dễ củi khô bốc lửa, đương nhiên lời này khẳng định không thể nói ra.

Hồ Tần Nhân thấp giọng kể tiếp: “Mãi cho đến một ngày, người ấy và một cô gái ôm nhau, tôi ghen tị đến phát điên, rồi phát hiện ra tôi yêu người ấy mất rồi.”

...

Trương Thiên Phi bình tĩnh không có lên tiếng, sắc mặt thông dong.

Hồ Tần Nhân quay đầu nhìn anh: “Anh sẽ không sợ tôi chứ?”

Trương Thiên Phi bình tĩnh nói: “Không sao, chẳng phải trong mấy bài hát cũng có nhắc, chuyện tình cảm cóđôi khi thật chẳng phân biệt... giới tính làm gì.” Làm bên ngành truyền thông nên cũng biết nhiều việc, nhưng chuyện đồng tính luyến ái này cũng chỉ hiểu sơ sơ.

Hồ Tần Nhân chớp mắt, rồi lại cúi đầu: “Nhưng bố mẹ tôi lại nghĩđây là bệnh. Ép tôi phải chia tay với người ấy, bắt tôi về nước, người ấy cùng gia đình cũng vì chuyện này mà bị rất nhiều áp lực, tôi muốn xin lỗi người ấy, chứ cũng không phải sẽ tái hợp cùng người ấy. Bố mẹ tôi có sắp xếp tôi đi gặp mặt với một cô gái, tôi cũng từng thử nhưng vẫn không thể chấp nhận được. Bởi cô gái này lúc gặp tôi cứ hỏi mãi mấy câu kiểu tôi có thể cùng cởở bên nhau suốt đời, suốt kiếp không.”

Hồ Tần Nhân thở dài: “Tôi không biết cảm giác muốn cùng cởở bên nhau trọn đời trọn kiếp là như thế nào. Ngay cả khi tôi ở bên cạnh người kia cũng không có, nên cởở nói lời như vậy làm tôi thấy thật quái gở, thích không nổi. Bác sĩ tâm lý nói tôi vì môi trường thực tế mà tạo thành sự phong bế tình cảm ở một phương diện nào đó, rồi đề nghị tôi thử tham gia vào hoàn cảnh phi thực tế xem sao. Rất may mắn, tôi đã gặp nàng, nàng là cô gái đầu tiên khiến tôi có cảm giác rung động, tuy không biết vì nguyên nhân gì mà nàng biến mất, thế nhưng tôi không muốn từ bỏ cảm giác này, tôi đã mất đi một lần, lần này tôi muốn quý trọng nó.”

Câu cuối cùng Hồ Tần Nhân rất kiên định nói ra, Trương Thiên Phi không biết nên nói cái gì mới tốt, theo thói quen vươn tay ra vỗ lên vai Hồ Tần Nhân, vỗ xong rồi mới nghĩ xem như vậy có thích hợp hay không. Hồ Tần Nhân nâng ly, cụng vào ly rượu của anh một cái, nhàn nhạt cười: “Trương Thiên Phi, cảm ơn anh.”

Số “Chuyên gia gỡ rối tình cảm giúp bạn” Hồ Tần Nhân tham gia sẽ được phát sóng vào thứ tư. Trong thời gian đó, Hồ Tần Nhân gọi cho Trương Thiên Phi vài lần, mời y ra ngoài ăn, hoặc là nói với Trương Thiên Phi, không biết sau khi chương trình lên sóng, cởở có trả lời hay không. Trương Thiên Phi liền rất có trách nhiệm an ủi hấn, dường như Thái tử Hồ không có bạn bè, Trương Thiên Phi cũng chứng phó qua loa với hấn vậy mà hấn tỏ ra cảm kích vô cùng khiến Trương Thiên Phi nghĩ thấy có chút hổ thẹn.

Tài khoản nữ của Lạc Thành sau khi rút kinh nghiệm từ “Mộng mộng tiểu tiên” liền thay đổi sang một phong cách khác, chọn con đường dịu dàng hướng nội. Khi sáng tạo nhân vật, Lạc Thành đã chọn lựa gương mặt hiền lương thực đức nhất có thể, bộ ngực trung bình, diện thêm cho nó một bộ váy trắng, tên cũng đặt thật trọng hơn nhiều, gọi là “Tiêu tương tinh tuyết”, Lạc Thành tự mình đánh giá, vừa nhìn là thấy vẻ tam trình cửu liệt, y cũng giữ vững tinh thần tam trình cửu liệt này, không chủ động đến gần, không đi buôn bán hàng rong, các game thủ là nam lập tức như cuồng phong vọt tới. Lạc Thành kinh hãi nói: “Năm nay các huynh đệ đều yêu kiểu trình liệt hết rồi.” Trương Thiên Phi nói “: Đúng vậy mà có từ trường của đàn bà quá mà.”

Ngày thứ Hai, Trương Thiên Phi nhận lệnh đi quay mấy điểm bán xổ số lẻ, để giúp cho chương trình tăng thêm tư liệu thực tế, từ Bắc rồi quay lại phía Tây mới xong, lúc trời tối sầm thì mấy anh em tự kết thúc công việc về nhà, Trương Thiên Phi lái xe qua con phố nhỏ sầm uất, vừa đúng lúc gặp đèn đỏ, nên y dừng lại chốc lát, mắt lé qua nhìn thì thấy một thân ảnh quen thuộc đang thất tha thất thểu trên đường đi bộ chiếu đầy ánh đèn neon lấp lánh. Người này trông rất giống Hồ Tần Nhân, lão đảo tới gần ven đường, ở đó cóđậu một cái xe Ferrari đầy phong cách, xem chừng là xe yêu của Thái tử Hồ. Trong lòng Trương Thiên Phi bình tĩnh tự hỏi một chút, theo tính cách của Thái tử Hồ, sáng sớm mai trên truyền hình nhất định sẽ xuất hiện tin lớn: Tối hôm qua, ở khu vực chợ Bắc Tam đã phát sinh một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, Hồ Tần Nhân, quản lý của tập đoàn T.I.Y bị thương nặng còn đang hôn mê, nguyên nhân tai nạn được đánh giá sơ bộ là vì lái xe khi say rượu.

Đèn xanh sáng lên, Trương Thiên Phi thở dài, tấp xe vào ven đường, xuống xe đóng sầm cửa lại, kịp thời chặn lại bàn tay Hồ Tần Nhân đang run run cầm chìa khóa vào cửa xe.

Hết chương 3

4. Chương 4

Hồ Tàn Nhân ngược đôi mắt say lờ mờ lên nhìn Trương Thiên Phi, Trương Thiên Phi dịu giọng nói: “Quản lý Hồ, anh uống nhiều quá không thể lái xe, gọi điện thoại kêu người đến đón anh, hoặc cứ qua xe tôi, tôi đưa anh về trước?”

Hồ Tàn Nhân im lặng không lên tiếng.

Trương Thiên Phi nghĩ thầm Thái tử Hồ này sợ uống quá nhiều rồi, chắc giờ không thể nào nhận ra người khác, ôn tồn thử hỏi: “Nhận ra tôi không? Tôi là Trương Thiên Phi, phóng viên đài truyền hình.”

Hồ Tàn Nhân ừ một tiếng, bỗng nhiên bổ nhào lên người Trương Thiên Phi.

Trương Thiên Phi bị hấn nhào tới làm suýt nữa ngã xuống đất, lảo đảo lùi ra sau mấy bước, Hồ Tàn Nhân ôm lấy y, tựa đầu lên vai y, khẽ sát gáy. Trương Thiên Phi sợ run cả người, giờ đang là cuối xuân đầu hạ, nên ăn mặc phong phanh, Trương Thiên Phi cảm thấy vai áo bên trái có chút ướt ướt.

Hồ Tàn Nhân vậy mà lại khóc không ra tiếng.

Nhất thời Trương Thiên Phi chân tay luống cuống, giữ lấy Hồ Tàn Nhân: “Ồ, trước, vô xe tôi trước đi nha ~ nếu muốn nôn thì nôn hết đi, quản lý Hồ nói cho tôi địa chỉ, tôi đưa anh về...”

Hồ Tàn Nhân vẫn không nhúc nhích, Trương Thiên Phi thấy vai áo càng ướt hơn, Trương Thiên Phi giương mắt nhìn trời xanh, Thái tử Hồ bỗng nhiên mơ hồ nói: “... Hóa ra là giả... là giả...”

Lạc Thành lấy cái đầu phích cắm bị kẹt ở cửa phòng thì thấy Trương Thiên Phi hì hục tha một người vào nhà, lại hì hục kéo người tới sofa, vì vậy mới bước ra khỏi phòng, ngồi ở một góc sofa nhìn một chút: “Thiên Phi, con gái đầy đường mà mày không khiêng, khiêng một thằng con trai xinh đẹp xa lạ về làm gì?”

Trương Thiên Phi thở hồng hộc, mò lấy một ly trà lạnh uống cho đỡ khan cổ, rồi nói ngắn gọn: “Con của T.I.Y, là cái người trúng 60 triệu, anh ta uống nhiều rượu quá, sợ bị tai nạn mà tao lại là một công dân có đạo đức cơ bản.”

Lạc Thành ở một tiếng, gãi cằm rồi quan sát Hồ Tàn Nhân đang ngủ say nằm ngang trên sofa, thấp giọng nói: “Ài, mày nói xem giờ mà tìm một cái thùng trời nó lại, sau đó gọi điện bắt ba nócem một trăm triệu đến chuộc có thể thành công không?”

“Mày thử xem? Cảnh sát tới anh em nhất định sẽ dâng mày ra trước.”

Lạc Thành gãi đầu, biến vào trong phòng tiếp tục làm bóng quỷ trước máy tính.

Hồ Tàn Nhân nằm trên sofa cũ nát ở phòng khách ngủ say sưa, Trương Thiên Phi vào phòng của Lạc Thành lột tấm drap trên giường ra đắp cho hắn. Sáng sớm, Trương Thiên Phi rời giường, Lạc Thành tắt máy tính đóng cửa ngủ, Trương Thiên Phi đang rửa mặt ở trong phòng tắm thì nghe thấy tiếng động ở phòng khách liền thò người ra nhìn. Hồ Tàn Nhân đã tỉnh, đang ngồi trên sofa, mở mắt nhìn bốn phía, thấy Trương Thiên Phi về mặt lại càng mở hơn.

Trương Thiên Phi đi đến phía trước mỉm cười, nói: “Quản lý Hồ, anh tỉnh rồi à? Anh còn nhớ chuyện đêm qua không? Anh uống nhiều quá, vừa lúc lại gặp tôi, tôi không hỏi được địa chỉ cụ thể nhà của anh nên chỉ có thể đưa anh về nhà tôi, để anh nằm ở sofa suốt một đêm như vậy, tôi xin lỗi.”

Hồ Tàn Nhân xoa thái dương, như là dần dần nhớ tới cái gì, liền nhe răng cười với Trương Thiên Phi: “Không sao, hẳn là làm phiền anh rồi.”

Trương Thiên Phi luôn miệng nói không phiền, sau đó đi tìm một cái khăn mặt với bàn chải đánh răng mới cho Hồ Tàn Nhân đi rửa mặt, lại tìm một bộ đồ sạch đặt trên sofa: “Nội y là đồ mới, còn mấy cái khác đều là đồ tôi đã dùng qua, nhưng tuyệt đối sạch sẽ, có thể không vừa, anh mặc tạm đi nhé.”

Hồ Tàn Nhân lại nói tiếng cảm ơn, Trương Thiên Phi tranh thủ lúc hắn đang tắm liền xuống lầu mua đồ ăn, quay lại nhà, bày bát đĩa ra xong thì Hồ Tàn Nhân từ phòng tắm đi ra. Chiều cao của hắn và Trương Thiên Phi không chênh lệch lắm, thể nhưng bề ngang thì khác, đồ trên người hắn trông rộng thùng thình. Trương Thiên Phi ngồi trên bàn: “Bữa sáng mua về rồi, ngồi xuống ăn đi.”

Hồ Tần Nhân ngẩn người, nhìn lên bàn, Trương Thiên Phi cười nói: “Có hơi đơn giản, anh ăn tạm.”

Hồ Tần Nhân nhìn anh một chút, đi tới ngồi xuống cạnh bàn, bưng bát cháo lên húp một miếng, Trương Thiên Phi gấp cho hắn một miếng bánh quẩy, Hồ Tần Nhân lập tức cười cười: “Cảm ơn.”

Trương Thiên Phi nói liên thanh: “Đừng khách sáo.” Đứng dậy tới gõ cửa phòng của Lạc Thành, “Bữa sáng! Nóng nè! Có ăn không? Không ăn bánh quẩy nguội đấy!” Nói lớn xong thì quay lại ngồi trên bàn, chỉ chỉ về cửa phòng của Lạc Thành, giải thích với Hồ Tần Nhân: “Đó là bạn cùng phòng của tôi, nghiện game đến hơi khủng rồi, nó chơi đêm ngày ngủ, không cần đến tới nó đâu.”

Vừa nói xong thì cửa phòng mở ra, Lạc Thành mặc một cái áo thun rách cùng quần cộc rộng kiểu Hawaii, dép lê, ngái ngủ lết đi ra, ngáp mấy cái rồi nói: “Vừa mơ thấy đánh BOSS.” Giương mắt thấy Hồ Tần Nhân, gã gật cười hehe một tiếng, múc cháo ra ăn hai bát, gặm xong hai cái bánh quẩy, kéo vạt áo lên lau miệng, rồi lê dép về phòng, đóng cửa lại.

Hồ Tần Nhân nhìn y, vẻ mặt tỏ ra hơi ngạc nhiên.

Buổi sáng trước khi tắm, Hồ Tần Nhân đã gọi một cú điện thoại về nhà, ăn sáng xong thì có một cái xe chạy tới đậu dưới lầu, hai người đàn ông mặc áo vest, đi giày da gõ cửa phòng của Trương Thiên Phi, đưa Thái tử Hồ lên xe xong, Hồ Tần Nhân liên tục nói lời cảm ơn với Trương Thiên Phi: “Tôi sẽ nhanh trở lại cho anh.” Trương Thiên Phi chân thành nói: “Không cần trả đũa, dù sao cũng không đáng giá mấy.” Nhìn đoàn người của Thái tử Hồ xuống lầu, một lần sau, chiếc xe chạy mất.

Trương Thiên Phi nghĩ thầm, không biết chuyện tình cảm thế nào mà khiến Thái tử Hồ đêm qua say khướt lại còn khóc rầm rức như vậy, xem ra “Chuyên gia gỡ rối giúp bạn” có Hồ Tần Nhân không thể không xem rồi.

Tối thứ tư, Trương Thiên Phi ngồi trước TV, canh đến giờ chuẩn bị phát sóng chuyên mục “Chuyên gia gỡ rối chuyện tình cảm giúp bạn” có Hồ Tần Nhân, lập tức chuyển sang kênh Kinh tế-Đời sống, chương trình đã bắt đầu. Như thường lệ, đầu tiên sẽ phát một đoạn phim giới thiệu ba khách mời có mặt trong kỳ này, lần này Triệu Tề bỏ ra đủ vốn, phần giới thiệu của Hồ Tần Nhân bỗng cắt ghép biên tập phiến tình vô cùng, cảnh đầu tiên là hình ảnh đình đài lầu các, liễu xanh rủ bóng, kèm theo tiếng sáo khoan thai, Trương Thiên Phi cùng Lạc Thành vờ dỗi bụng mà mò ra ngoài kiếm ăn đều cùng nhau sợ run cả người.

Giọng người thuyết minh trầm lắng lại nồng nàn tình cảm vang lên trong tiếng sáo: “Chàng là người con trai kiêu ngạo của tập đoàn tài chính hùng mạnh, nàng là người thiếu nữ biển, chàng và nàng gặp nhau trong thế giới trò chơi trực tuyến ảo, mà giang hồ hư cấu đó đã tạo nên chuyện tình mộng mơ của hai người. Quen biết, hiểu nhau... duyên phận tại thế giới ảo này, đối với chàng, từ lâu đã trở thành tình yêu chân thành say đắm, ghi lòng tạc dạ, nhưng nàng, lại bỗng nhiên biến mất, bất vô tin tức. Hy vọng được tiếp tục với cô ấy một lần nữa trong thế giới thực, nên anh đã kể lại chuyện tình yêu lãng mạn này...”

Dáng vẻ u buồn của Hồ Tần Nhân, tiếp đến là bóng người nam tử cổ trang mái tóc dài khē lay động cùng hình ảnh người nữ tử váy dài nhẹ tung bay trong gió dần xuất hiện, giọng người thuyết minh biến mất, màn ảnh lại chuyển cảnh, là cảnh quay đặc tả Hồ Tần Nhân ngáy ngô cười: “Tiên Tiên, hôm nay anh lên chương trình mong em có thể nghe được.”

Màn ảnh lại bị cắt, vẫn là đình đài lầu các, liễu xanh rủ bóng như trước, giọng người thuyết minh tràn đầy tình cảm vang lên: “Chàng, một người nam tử tự xưng “Túy khách xuân thu”, mà nàng, “Mộng mộng tiểu tiên” thân bí chốn giang hồ trong trò chơi kia, chàng và nàng lúc đó đã có chuyện tình lãng mạn như thế nào, chàng để kiếm tìm người con gái đã biến mất sẽ bày tỏ chân tình của mình như thế nào, mời quý vị khán giả đón xem chương trình số hôm nay...”

Trương Thiên Phi hóa đá ngồi trên sofa, còn chén cháo trong tay Lạc Thành rơi xuống đất vỡ tan tành, mặt xám như tro tàn.

Hết chương 4

5. Chương 5

“Chuyên gia gỡ rối tình cảm giúp bạn” kỳ này không ngoài dự liệu của Triệu Tề, tạo tiếng vang lớn, đạt luôn cả kỉ lục rating cao nhất của đài truyền hình từ trước tới giờ. Các khán giả nữ lệ rơi đầy mặt đánh sập luôn cả đường dây nóng của tổ chương trình, các bình luận trên mạng dâng lên như thủy triều.

Đám người trẻ tuổi cũng học theo Hồ Tần Nhân gửi đến đài truyền hình bao tâm sự tình yêu, quả là một sự lãng xê trắng trợn. Mà boss tổng giám đốc T.I.Y, cha của Hồ Tần Nhân có thể chính là người dàn cảnh ở phía sau, đầu tư trò này, để con trai ruột của mình hi sinh oanh liệt, âm mưu khiến nó càng thêm sốt dẻo, cộng thêm tranh thủ kiếm thêm chút điểm cho T.I.Y trong các phiên giao dịch tại mấy tòa nhà mới sắp tới.

Các cô, các dì, các chị, các em ngồi trước TV bị lời của Thái tử Hồ chọc giận đến máu bốc lên não. Một em gái hùng dũng chạy vào diễn đàn phái đẹp dương danh múa vuốt cùng với đồng bọn, thế nhưng đại thể tại đây toàn các em chỉ mới độ tuổi 10x, thành ra quay đi quay lại cũng chỉ có mấy câu: “Cái đồ xấu bụng đó sao dám làm vậy bẩn tình cảm chân thật của người ta” “Hừ, cái bọn nói anh Nhân không tốt nhất định là cái thứ vừa nghèo vừa xấu trai!”... Đã không có chút lực công kích nào, lại bị đám người thanh niên vây lại, may mà mấy chị gái giỏi đấu võ mồm đã rút đao ra đúng lúc, sửa thành đại chiến của người trẻ tuổi. Bộ phận các cô, dì lại bình tĩnh ngồi nhâm nhi trà hóng chuyện, thấy chán thì quay sang tiếp tục “thưởng thức” Thái tử Hồ xinh tươi.

Trương Thiên Phi vô hại mấy diễn đàn lớn, vô cùng bình tĩnh coi các topic thảo luận về Hồ Tần Nhân.

Lạc Thành thì như con thú bị vây hãm, vô đầu bứt tai đi tới đi lui. Hai mắt gườm gườm, nói: “Thiên Phi, giờ tao phải làm sao giờ?”

Trương Thiên Phi phỉ phỉ tào tháo: “Bình tĩnh lại chút đi, “Mộng mộng tiểu tiên” biến mất lâu rồi, anh ta sẽ không biết đó là mày đâu, nếu biết thì đã không lên TV rồi.”

Lạc Thành chán nản, cả giọng nói cũng run lên: “Tuy là xóa sạch rồi, nhưng thật ra cũng không phải không tra ra được, lỡ nó điều tra được thì sao? Mày nó, sao lại là thằng đó thế? Trên đời này sao mà lại khéo như vậy chứ!”

Trương Thiên Phi nói: “Thì chẳng phải chưa bị điều tra sao, mày có lo hã thì cũng được ích lợi gì? Mà nếu có xui bị tra ra, thì khai ra thôi. Thôi đời vốn đôi khi trùng hợp vậy đấy, ra ngoài lừa đảo sớm muộn cũng phải trả lại, sớm biết vậy sao ban đầu còn làm.”

Lạc Thành chán nản ôm đầu ngồi xồm ở góc tường. Trương Thiên Phi tiếp tục xát muối vào lòng gã: “Ngẫm lại mày chính là cái thằng thiếu đạo đức, người ta là chàng trai ngây thơ, cứ thế mà bị mày lừa dối, không chỉ bị lừa tiền, còn bị cuốn luôn cả tình cảm quý giá nhất. Giờ phải bị nghiêm trị, báo ứng đấy, không thể không tin mày ạ.”

Lạc Thành càng co người lại hơn, túm chặt lấy đầu. Trương Thiên Phi nghĩ thầm, mình còn nhân đạo chán, khi không nói ra lời quan trọng nhất, Thái tử Hồ thật vất vả mới yêu một cô gái trong game, cứ tưởng mình đã thành công quay lại con đường đúng đắn với tình nam nữ, nếu anh ta biết cô gái này thật ra là một thằng đực rựa, không biết sẽ bị kích thích thế nào đây.

Lạc Thành đột nhiên lại nhảy cẫng lên, kéo tay áo Trương Thiên Phi, đôi mắt đầy tơ máu nhìn thẳng vào mắt y: “Thiên Phi, mày có thể giúp anh em một tay không, kiếp này tao nhất định sẽ làm trâu làm ngựa, kiếp sau làm chó báo đáp đại ân đại đức của mày! Lỡ thằng Hồ giở nó tra ra, thì mày nhận thay cho ta một chút được không? Dù sao thì mày với nó có chút quen biết, nó hẳn sẽ không mạnh tay đâu.” Ánh mắt nóng như cả một ngọn lửa.

Trương Thiên Phi chậm rì rì hỏi lại: “Nhận thay mày? Mày cho tao 13 điểm?”

Lạc Thành lại cúi đầu tang thương, quay lại đáng vẻ con thú bị vây hãm mà quanh quẩn một chỗ.

Chính vào lúc này, điện thoại Trương Thiên Phi reo lên, Trương Thiên Phi móc điện thoại ra, lập tức nhìn Lạc Thành: “Hồ Tần Nhân gọi.” Lạc Thành mặt mũi trắng bệch, cả người cứng ngắc.

Trương Thiên Phi ần trả lời, di động truyền ra giọng của Hồ Tần Nhân: “Trương Thiên Phi, tôi đang chờ dưới lầu nhà anh.” Trương Thiên Phi nhìn đồng hồ, tám giờ rưỡi rồi, giờ sao Thái tử Hồ lại tới thế này?

Liên kinh ngạc “A?” một tiếng, “Quản lý Hồ có chuyện gì? Tôi lập tức xuống ngay.”

Lạc Thành nghe xong những lời này, run rẩy đứng dậy.

Hồ Tần Nhân lập tức đáp: “Tôi đến trả đồ lại cho anh, giờ tôi đi lên, có tiện không?”

Trương Thiên Phi nhìn Lạc Thành đứng bên cạnh một chút: “Vậy thì phiền quá, tôi đi xuống là được rồi.” Hồ Tần Nhân ừ một tiếng, Trương Thiên Phi cắt cuộc gọi, Lạc Thành nhìn y cầu xin: “Thiên Phi! Anh Thiên Phi! Thiên Phi đại gia à! Mày nhất định không được để nó lên đây đây, tao thấy nó là lại run à.”

Trương Thiên Phi đành chịu: “Tao biết rồi.”

Lạc Thành cảm động đến rơi nước mắt theo y ra tới cửa, lại ân cần cầm giày đưa cho y. Trương Thiên Phi một chân vừa mới xỏ giày thì chuông cửa liên vang lên.

Lạc Thành cứng người lại hai giây, sau đó run rẩy, lễ mễ đứng lên, cấp tốc cầm lấy tay Trương Thiên Phi, nói: “Tao không có nhà, trong phòng không có tao nhé! Giúp tao lúc này thì mày chính là phụ mẫu tái sinh của tao!” Nhanh như chớp chạy vào phòng, rồi khóa chặt cửa lại.

Trương Thiên Phi không thể làm gì khác hơn là mở cửa, Hồ Tần Nhân đứng ở cửa, hôm nay hắn mặc một bộ đồ đơn giản sáng màu, tay rút trong túi, giải thích: “Lúc tôi gọi cho anh thì đã vào thang máy rồi, nên mới lên đây luôn.”

Trương Thiên Phi chỉ đành mỉm cười, mời Hồ Tần Nhân vào nhà. Hồ Tần Nhân ngược lại cũng chẳng tỏ vẻ khách sáo, đặt túi lên bàn, rồi tụt đến sofa ngồi xuống. Trương Thiên Phi hỏi: “Quản lý Hồ, anh muốn uống trà hay đồ uống?”

Hồ Tần Nhân nói: “Anh gọi tôi là Hồ Tần Nhân hoặc Tần Nhân đi, chứ gọi vậy nghe kì lắm, nước trà bình thường là được rồi.”

Trương Thiên Phi ừ một tiếng, rót một tách trà cho Hồ Tần Nhân. Thật ra giờ y đang nhìn Thái tử Hồ, trong lòng cũng có chút không yên. Ngồi xuống bên kia sofa, khụ một tiếng, lựa lời nói: “Quản... Khụ, kỳ anh tham gia gây hiệu ứng tốt lắm, tôi thấy trên mạng vì chuyện này mà huyền não cả lên, không chừng cô gái kia của anh cũng thấy rồi.”

Sau khi chương trình phát sóng, có vô số cô gái trẻ gọi điện thoại đến cho nhà đài, tuyên bố mình chính là “Mộng mộng tiểu tiên” kia, loại điện thoại này văn phòng của T.I.Y cũng nhận được không ít.

Thế nhưng nét mặt của Hồ Tần Nhân lại cứng đờ, bỗng nhiên buồn bã, ảm đạm, nhếch nhếch khóe miệng cố cười, sau đó nói: “Trương Thiên Phi, tối mai anh có rảnh không, gần đây tôi phát hiện ra một nhà hàng rất ngon.”

Trương Thiên Phi ngạc nhiên, nhật nhẹo hỏi lại: “Ngày mai? ...Ồ, ngày mai bên đài chắc có việc, nên cũng không nói chính xác trước được, để tôi phải kiểm tra lại một chút.”

Hồ Tần Nhân khẽ cười: “Không sao, để anh ngày nào rảnh đi, tôi thì lúc nào cũng rảnh hết.” Đưa tay vớ lấy cái túi trên bàn, “Quần áo đó tôi mặc qua rồi, trả lại thì kỳ quá, nên đã dựa vào kích cỡ mà mua một mới, không biết anh thích không nữa. Nếu không hợp thì lúc nào đến cửa hàng đổi lại cũng được.”

Trương Thiên Phi càng cảm thấy lúng túng, Hồ Tần Nhân đột nhiên lại tỏ ra thân thiết như vậy khiến y không biết phải làm sao, chỉ tiếp tục nhật nhẹo, nói: “Anh, anh quá khách sáo rồi, đó chỉ là bộ đồ cũ, hơn nữa nó cũng không đáng bao nhiêu tiền...”

Hồ Tần Nhân cứ như vậy nhìn y, khiến Trương Thiên Phi cảm thấy tình hình có chút kỳ lạ. May mà Hồ Tần Nhân không bao lâu liền dời mắt đi, nhìn xung quanh: “Thiên Phi, bạn cùng phòng của anh không ở nhà à?”

Trương Thiên Phi lập tức nói: “Nó... Ra ngoài rồi! Ở quê có chút việc, nên nó về rồi! Thời gian tới chắc có thể chưa quay lại được.”

Hồ Tần Nhân nói: “Ồ.” Trương Thiên Phi tiếp tục: “Cũng chín giờ rồi, hay anh về sớm nghỉ ngơi đi? Mấy bữa nay đang là dịch cúm, phải nghỉ ngơi nhiều, chú ý sức khỏe, ha ha, chú ý sức khỏe.”

Hồ Tàn Nhân cười mịt mờ: “Tôi về trước đây.” Trương Thiên Phi ân cần tiễn hân xuống lầu, nhìn Thái tử Hồ ngồi vào chiếc Ferrari phong cách, Ferrari biến mất trong màn đêm, rồi y mới bò lại về phòng, thở hắt ra.

Lạc Thành lén lút chui ra khỏi phòng, nhìn xung quanh, rồi vỗ ngực, nói: “Mẹi, làm tao sợ muốn chết!”

Ngày thứ hai, Hồ Tàn Nhân lại gọi điện thoại tới hỏi buổi tối Trương Thiên Phi rảnh không, Trương Thiên Phi nói dối bảo phải tăng ca. Không biết sao, chín rưỡi tối, chuông cửa vang lên, Hồ Tàn Nhân đứng ở ngoài cửa. Lạc Thành ghé vào mắt mèo thì thấy được Hồ Tàn Nhân, liền rên một tiếng, vèo một cái chạy vô phòng, khóa chặt cửa lại.

Lần này, Hồ Tàn Nhân xách theo một cái túi, trong túi đựng đầy bánh ngọt như mấy cái ngà voi dài. Hồ Tàn Nhân giải thích, nghe nói Trương Thiên Phi phải tăng ca tối, nên tiện đường mang chút đồ ăn cho y ăn khuya, song khi đưa qua đài thì phát hiện Trương Thiên Phi không có ở đó, vì vậy mới đến đây.

Trương Thiên Phi nơm nớp lo sợ nhận lấy, ngàn vạn câu tạ ơn từ trong miệng tuôn ra, Hồ Tàn Nhân lại cười nói: “Thiên Phi, sao còn khách sáo với tôi vậy chứ.”

Trương Thiên Phi cả người đầy mồ hôi lạnh tiến Thái tử Hồ về, nhìn lại túi bánh, sững sốt thật lâu.

Qua một ngày, buổi tối, khoảng tám giờ, Hồ Tàn Nhân lại tới, mang theo một bể cá nhỏ, trong bể có một chú rùa xanh. Hồ Tàn Nhân hỏi Trương Thiên Phi, rùa dễ thương không, Trương Thiên Phi không thể làm gì khác hơn ngoài tán dương rùa dễ thương quá. Hơn một giờ sau, Hồ Tàn Nhân mừng rỡ khắp khối cầm rùa đi. Trương Thiên Phi đứng một mình trong phòng khách, ngắm người cả buổi.

Lại qua một ngày nữa, khoảng tám giờ tối, Thái tử Hồ lần thứ hai giá lâm, lần này hai tay trống trơn. Trương Thiên Phi cũng hỏi thăm chú rùa hôm qua khỏe không, Hồ Tàn Nhân hời hợt đáp: “A, hồi qua lúc cầm về, nghĩ lại tôi không thể nuôi nó sống được, nên để người ta mang nó đi rồi.” Trương Thiên Phi nắm bắt câu chuyện trên, tiếp tục trò chuyện về việc rùa thích hợp với môi trường tự nhiên, sau đó cũng không biết đã nói gì, một hai tiếng sau, Hồ Tàn Nhân về.

Lại một tối nữa, chuông di động của Trương Thiên Phi vang lên, Lạc Thành ánh mắt trống rỗng: “Sẽ không phải Thái tử Hồ nữa chứ, không phải nó lại muốn tới nữa chứ. Có phải nó bị tổn thương trong game nên muốn dùng tình cảm khác trị liệu, giống mấy thằng biến thái muốn cùng mày làm chuyện Brokeback Mountain đấy chứ. Nó mà cứ đến tiếp là tao điên mất, tao sợ mình sẽ không khống chế nổi tự lao ra quỳ xuống nhận lỗi quá. Gần đây tao thật sự, thật sự sắp điên rồi.”

Hết chương 5

6. Chương 6

Trương Thiên Phi vỗ vỗ vai Lạc Thành: “Yên tâm, hôm nay tao thế nào cũng nghĩ ra biện pháp từ chối anh ta.”

Ấn phím trả lời, giọng của Thái tử Hồ truyền tới: “Thiên Phi...” Cái câu “hôm nay tôi có việc quan trọng rồi” được Trương Thiên Phi chuẩn bị tới mép, thâm thanh của Hồ Tàn Nhân dừng một chút, rồi tiếp tục, mang theo chút yếu đuối: “Ba tôi muốn cắt đứt quan hệ cha con với tôi...Ông ấy nói mất mặt... Tôi không nên xuất hiện trong chương trình kia... Thực sự có chút mất mặt...” Thấp giọng cười khẽ một tiếng, “Tôi thật không biết, đứng trên tầng thượng nhìn xuống đèn đường, hóa ra lại đẹp như thế...”

Trương Thiên Phi bị dọa sợ đến độ đổ đầy mồ hôi lạnh, giọng nói rất trấn tĩnh hỏi: “Hồ Tàn Nhân, Tàn Nhân, giờ anh đang ở tầng thượng chỗ nào? Tôi đến tìm anh, tôi sẽ mang tới hai chai bia, anh thích bia hiệu gì.”

Hồ Tàn Nhân im lặng một lúc rồi mới đáp lại: “Ồ, loại nào cũng được. Tôi đang ở Đệ Huy.” Điện thoại bị ngắt.

Trương Thiên Phi vợ lấy áo khoác rồi chuẩn bị chạy ra ngoài, quay đầu lại nói với Lạc Thành: “Hồ Tần Nhân xuất hiện trên TV, bị ba anh ta muốn cắt đứt quan hệ, hôm nay anh ta nếu nhảy lầu thiệt thì mày chính là gián tiếp giết người đấy.”

Lạc Thành đã chìm sợ cảnh công, nghe xong những lời này thì sắc mặt nhợt nhạt hơn cả nền sắp tắt, vội vàng hỏi: “Mày đi đâu?”

Trương Thiên Phi quăng áo khoác lại: “Fuck, đi tìm Hồ Tần Nhân! Còn cần hỏi à?”

Đế Huy thật ra là tên chung của một hệ thống tòa nhà thương mại, tổng cộng có bảy tám tòa cao ốc. Hồ Tần Nhân chỉ nói đang ở Đế Huy, nhưng không nói rõ tòa nhà nào, Trương Thiên Phi gọi điện thoại động viên Hồ Tần Nhân, song không dám hỏi. Lái xe vút tới dưới chân tòa Đế Huy A, chạy lên tầng thượng của từng tòa từng tòa một, cuối cùng phát hiện Hồ Tần Nhân ở tầng cao nhất của tòa nhà E.

Thái tử Hồ đang đứng cạnh lan can, trong tay cầm cái gậy lên cao, làm tư thế chuẩn bị nhảy lầu.

Trương Thiên Phi vội vàng chậm chậm bước đến, nhẹ giọng gọi tên: “Tần Nhân?”

Hồ Tần Nhân lập tức xoay người lại, thứ hắn đang cầm trong tay giờ lên không trung hóa ra là điện thoại di động, ánh sáng màu xanh yếu ớt, chiếu lên khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của hắn: “A? Sao anh tới nhanh được như vậy.”

Trương Thiên Phi ngăn người. Thái tử Hồ sải bước rời khỏi lan can đi về phía y, thoạt nhìn vô cùng vui vẻ, tuyệt không giống một thanh niên đau khổ muốn nhảy lầu tự sát.

Tới gần rồi, Hồ Tần Nhân thắc mắc hỏi: “Ừa? Sao anh không mua bia?”

Trương Thiên Phi ngăn ra: “A...Ờ... Quên rồi.”

Hồ Tần Nhân nói: “Không sao, tôi định chờ anh tới thì xuống luôn. Lúc anh nói muốn tới tôi đã gọi điện cho nhà hàng đặt chỗ rồi, là cái chỗ lần trước tôi nói đó.”

Trương Thiên Phi dè dặt hỏi lại: “Nãy tôi nghe anh nói trong điện thoại, ba anh...”

Hồ Tần Nhân co rút khóe miệng: “Ai, đừng nói nữa, lại nói tiếp... Thực sự mắt mắt mà... Lần này đúng là tôi sai rồi, thế nhưng ổng đang nổi nóng, nhận sai ổng cũng không nghe. Từ nhỏ đến lớn, suốt ngày dùng cái kiểu cắt đứt quan hệ dọa tôi. Tôi cũng đâu phải thằng oắt ba tuổi mà ổng còn dọa vậy... Ai! Quên đi...”

Trương Thiên Phi lại cẩn thận hỏi: “Vậy anh gọi điện thoại...”

Dáng vẻ tươi cười của Hồ Tần Nhân nhất thời trở nên có chút do dự: “Vừa rồi gọi cho anh là vì muốn nói chuyện với anh, thế nhưng lại không biết phải nói thế nào... Ông già đuổi tôi ra khỏi nhà, không hết hai ba ngày là tôi không trở về được... Lúc đi tôi cũng không mang theo tiền, mà thẻ tín dụng thì bỗng đóng băng luôn... Tôi tới chỗ anh ở vài ngày sẽ không phiền chứ...”

Trương Thiên Phi lái xe, mang theo Hồ Tần Nhân ngồi ở ghế phó lái bên ba trên đường về nhà. Còn cái xe Ferrari phong cách của Thái tử Hồ bởi đồ xe trái quy định, nên đã bị lực lượng cảnh sát giao thông tha đi. Trước khi lái xe, Trương Thiên Phi đã nhắn một tin “tốt lành” cho Lạc Thành: “Con sơn dương bị mày tàn hại đại khái tối nay sẽ ngủ nhà chúng ta, A-men.” Trương Thiên Phi tựa hồ có thể cảm giác được Lạc Thành đang tru lên thê lương tại nhà.

Về đến nhà, Hồ Tần Nhân đã tạo thành thói quen, đem áo khoác nhét vào sofa, tự rót nước cho mình, rồi vô cùng thoải mái ngồi xuống sofa uống. Sau đó tắm rửa qua, đổi sang bộ đồ ngủ sạch sẽ của Trương Thiên Phi, xong rồi thì thông thả ngồi xuống ghế, ngáp một cái, Trương Thiên Phi nói: “Nếu mệt thì vô phòng tôi ngủ đi.”

Hồ Tần Nhân ừ một tiếng, đứng dậy đi vào phòng, Trương Thiên Phi không ngờ hắn lại không một chút khách sáo như vậy, nhìn theo hắn vào phòng, thầm nghĩ nếu Thái tử Hồ đã không khách sáo thì mình đành phải thăm thương ngủ ngoài sofa một đêm rồi. Khế thở dài, bước vô phòng tắm tắm, vừa kì cọ mình vừa nghĩ, không biết Hồ Tần Nhân phải ở đây tới chừng nào, Lạc Thành lẽ nào định không ăn cơm cũng không đi nhà xí, tự biến mình thành một nhân vật không tồn tại?

Tắm rửa xong, Trương Thiên Phi thấy cửa phòng mình còn mở, đèn cũng sáng trưng, liền đi tới gõ cửa phòng “Anh xem chẵn, gối có gì không hợp không, điều kiện sơ sài, anh chịu khó nhé...”

Không thấy tiếng đáp lại, nhưng rắc rối nảy sinh.

Hồ Tần Nhân ngồi trước bàn y, tay đang cầm một tờ ghi chép cũ, nó vốn được Trương Thiên Phi dán trên ống đựng bút trước máy tính từ rất lâu về trước, trên đó có ghi tài khoản “Chỉ là bày hàng”, tiện tay ghi nhớ luôn mấy tên tài khoản và mật khẩu trong game.

Hồ Tần Nhân cầm tờ giấy, ánh mắt lạnh lùng, nhếch khóe miệng cười cười: “Hóa ra là account của anh, tốt thật đấy. Gần đây thẳng ngu như tôi chắc tạo cho phóng viên Trương không ít chuyện vui nhỉ? “Chỉ là bày hàng”, còn có “Nhất thạch tạp quá vạn mã khô” gì đó... còn có, “Mộng mộng tiểu tiên”. Chúng ta thật có duyên với nhau.”

Sắc mặt Hồ Tần Nhân tái mét, đang nói chuyện thì lập tức đứng dậy, nắm lấy cổ áo của Trương Thiên Phi.

Trương Thiên Phi đứng thẳng bất động mấy giây, sau đó vô cùng trấn định giải thích: “Quản lý Hồ, về chuyện này... Cái này cho tôi giải thích.” Quay mặt đi, lớn tiếng quát: “Lạc Thành, xuất hiện đi! Ra đây! Mẹ nói, mày lènh ông thì nhanh bò ra đây!”

Song quay đầu lại nhìn Hồ Tần Nhân rồi chỉ tay về phía sau, giọng bình tĩnh: “Vị “Mộng mộng tiểu tiên”, sắp ra rồi đấy, không phải, tôi.”

Hết chương 6

7. Chương 7

“Quản, Quản lý Hồ... anh Hồ Tần Nhân... Tôi thành thật xin lỗi anh, tôi vô cùng hối hận rồi...”

Lạc Thành cúi người xuống, co đầu rụt cổ đứng đó, vẫn là cái áo thun cũ cùng quần đùi Hawaii sặc sỡ, tóc tai lởm chởm, tràn đầy sám hối, “Tôi vì gặp khó khăn lại không có chí lớn, nên mới tạo một tài khoản nữ kiếm tiền, anh cũng biết... mấy chuyện này đầy rẫy trong game... Lừa gạt tiền... và tình cảm của anh, tôi vô cùng hổ thẹn, nói thật thì sau khi coi chương trình đó, biết “Túy khán xuân thu” là anh, tôi cực kỳ sợ. Như mấy ngày nay, anh tới tìm Thiên Phi, lương tâm tôi luôn bị lên án, nên cứ trốn nhủi trong phòng không dám ra ngoài... Xin lỗi, muốn giết muốn lăng trì, muốn tố cáo tôi lừa đảo, bắt tôi vào tù, anh muốn làm gì cũng được, đều là lỗi của tôi~~ trừng phạt đúng tội...”

Hồ Tần Nhân ngồi nghiêng trên sofa, nghe lời sám hối của Lạc Thành, vẻ tái nhợt trên mặt dần lui đi, đổi thành vẻ mặt bí hiểm.

Một lúc lâu sau, Trương Thiên Phi mới biết được, chuyện này bị lộ toàn bộ là do câu nói nhiệt tình của Triệu Tề. Ngày đó, Hồ Tần Nhân ở trường quay thu hình, bầu không khí rất tốt, lời tuyên bố tình cảm của hắn không chỉ lay động trái tim phái nữ, mà ngay cả người có trái tim già cả như Triệu Tề còn nhìn không được mà thổn thức. Quay xong rồi, Triệu Tề tiến tới an ủi Hồ Tần Nhân vài câu, Hồ Tần Nhân cảm kích ghi nhận, sau Triệu Tề đột nhiên nghĩ: “Được rồi, tôi vẫn luôn hỏi cậu nếu đã muốn tìm cô bé kia, sao cậu không qua chỗ công ty game? Tuy tài khoản đó đã bị xóa, nhưng máy chủ hắn còn lưu giữ tư liệu lúc tạo tài khoản chứ, nhất là địa chỉ IP. Mấy chuyện này mặc dù có quy định không thể tiết lộ, nhưng nếu có khả năng đi cửa sau thì cũng có thể đấy.”

Chỉ mấy câu thôi đủ đánh thức người trong mộng, Hồ Tần Nhân lập tức bắt tay vào đi thăm dò, không tới vài ngày, tư liệu đã tới, nhưng lại như một gậy vào đầu khiến Hồ Tần Nhân buồn bực, IP lúc tạo tài khoản của “Mộng mộng tiểu tiên” trùng với địa chỉ IP của hai tài khoản “Chỉ là bày hàng” cùng với “Nhất thạch tạp quá vạn mã khô”, mà địa chỉ IP thì gắn liền với địa chỉ ADSL riêng của mỗi hộ đăng ký, không phải Internet trong quán cà phê, hơn nữa ba tài khoản này thường xuyên cùng online, “Mộng mộng tiểu tiên” cùng hai tài khoản đó còn nhiều lần trao đổi vật phẩm, nói cách khác, “Mộng mộng tiểu tiên” vô cùng có khả năng là một người đàn ông dùng tài khoản nữ để lừa gạt.

Hồ Tần Nhân bị hiện thực đen tối thê thảm này thương tổn thật sâu, đau khổ chạy đi uống rượu tìm say, sau đó gặp phải Trương Thiên Phi.

Lạc Thành sau đó thở dài nói: “Số mệnh, đây đều là số mệnh định sẵn!”

Trương Thiên Phi đứng bên cạnh Lạc Thành đang sám hối hành vi của mình trước Hồ Tần Nhân, vỗ vỗ vai Lạc Thành, chân thành nói với Hồ Tần Nhân: “Quản lý Hồ...”

Bị Hồ Tần Nhân lạnh lùng chặn họng: “Đừng gọi tôi là Quản lý Hồ.”

Trương Thiên Phi biết điều liền sửa lời: “Hồ Tần Nhân, tên Lạc Thành này cũng đã nói thật hết ra rồi, nhưng không xin anh xử lý khoan dung, cậu ta cũng đã nói, anh yêu cầu cậu ta bồi thường thế nào, cậu ta sẽ bồi thường thế đấy, muốn giết muốn lăng trì, tố cáo cậu ta lừa đảo, bắt cậu ta vô tù đều là anh. Mặt khác, dù sao Lạc Thành cũng là anh em của tôi, sợ dĩ tôi vẫn không nói cho anh biết sự thật, là bởi mấy thứ lấy từ anh đều đưa qua tay tôi, tôi chính là tông phạm, anh muốn bắt bồi thường thế nào thì đành chịu.”

Lạc Thành dùng âm thanh thật nhỏ, thì thầm: “Anh em quái gì, chuyện vừa lộ là đã lập tức bán tao, giờ ngay cả cầu xin giúp cũng chẳng làm.”

Trương Thiên Phi nghiêm mặt, thấp giọng nói: “Không bán mày chẳng lẽ nhận thay tội mày chắc? Làm chuyện vô lương tâm thì phải có gan nhận tội chứ, mày lừa gạt tình cảm con trai nhà lành người ta, lương tâm không hổ thẹn sao? Tao cũng nhận tội rồi, không phải là cùng mày chờ phán quyết của người bị hại hả?”

Hồ Tần Nhân lạnh lùng nhìn Trương Thiên Phi và Lạc Thành, sắc mặt càng trở nên khó dò: “Hóa trong mắt Trương Thiên Phi anh, tôi chẳng qua là đối tượng anh thấy hổ thẹn lương tâm, là người bị hại, bị lừa gạt sao? Những chuyện anh làm trong thời gian này, đều là bởi vì thấy xấu hổ?”

Mấy lời đó hình như không nên xuất hiện trong tình huống này mới phải. Trương Thiên Phi thành thực khai: “Ngày đó coi chương trình xong, biết người Lạc Thành lừa là anh, sau lại có chuyện đó, nói thật không có khả năng không cảm thấy áy náy mà chủ động làm mấy việc kia, thế nhưng, cũng không phải hoàn toàn đều là vì vậy.”

Hồ Tần Nhân nói: “Có là bao nhiêu phần trăm, còn không phải là bao nhiêu?”

Cái tên đầu sỏ Lạc Thành bị loại ra khỏi cuộc đối thoại, len lén hơi ngẩng đầu lên, mờ mịt dự thính.

Trương Thiên Phi tự hỏi một chút: “Không phải chắc lớn hơn, và bởi vì hổ thẹn thì 80% và 20%, nhưng mà còn phải xem anh có tin hay không, anh tin bao nhiêu thì là bấy nhiêu.”

Hồ Tần Nhân không nói cái gì nữa, dựa lưng vào sofa, lạnh lùng đảo mắt tới lui trên người Trương Thiên Phi và Lạc Thành, Lạc Thành cúi đầu càng lúc càng thấp.

Hồ Tần Nhân đột nhiên đứng dậy, đi thẳng vào phòng, Trương Thiên Phi và Lạc Thành không biết hẳn muốn làm gì, chỉ có thể đứng tại chỗ hồi lỗi. Một lát sau, Hồ Tần Nhân đi ra, đã thay trở lại bộ đồ đã mặc lúc tối, sải bước về cửa chính. Trương Thiên Phi giật mình, vội vàng mở cửa giúp hắn, Hồ Tần Nhân mặt lạnh tanh, cứ như thể không đem Trương Thiên Phi vào mắt, cửa vừa mở liền đi ra, rồi đứng ở hành lang bấm điện thoại gọi đi, âm thanh lãnh đạm đọc ra địa chỉ, dặn: “Mau qua đây đón tôi.” Thang máy vừa lúc tối, Trương Thiên Phi nhìn theo Hồ Tần Nhân vào thang máy, trong lòng có một cảm giác khó diễn tả thành lời.

Quay về nhà khóa cửa lại, Lạc Thành vẫn duy trì tư thế cũ, dè dặt hỏi Trương Thiên Phi: “Đi rồi? Lẽ nào nó không truy cứu nữa?”

Trương Thiên Phi nói: “Chắc vậy, đêm nay mày hãy cầu xin Chúa Jesus, Phật Tổ, Ngọc Đế đi. Có khi anh ta đã ra quyết định về nhà chuẩn bị hồ sơ kiện mày rồi đấy.”

Lạc Thành mặt mày trắng bệch, co người lại, ủ rũ quay về phòng, ngồi xuống trước máy tính, thở dài thườn thượt: “Sao ban đầu tao lại để quỷ tham nó làm đầu lú luôn vậy trời, a a a———”

Trương Thiên Phi cười nhặt trong lòng: giờ tao cũng thấy mình bị lú rồi đây.

Ngày thứ hai Trương Thiên Phi đi làm như thường lệ, Lạc Thành thức trắng nguyên đêm, Trương Thiên Phi ra ngoài cửa thì thấy hắc đầu đội chăn, y như dân chạy nạn của Châu Phi ngồi xếp bằng trên giường, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Xong rồi... Xong rồi... Xong rồi...”

Trương Thiên Phi mặt không chút thay đổi nói: “Nhóc à, sấm hồi đi, bị trừng phạt xong thì lo mà hồi cải, còn có thể tiếp tục cống hiến cho xã hội.”

Lạc Thành ngênh cổ lên: “Đừng quên, mày, mày, mày cũng là đồng phạm, hôm qua mày cũng nhận tội rồi đó!”

Trương Thiên Phi than thở: “Đúng vậy, kết bạn cầu thả là vậy đó, tao không thể tránh được, tao trong lòng đã sấm hồi với Chúa rồi, A-men.”

Lạc Thành quán chần lại chặt hơn, Trương Thiên Phi xỏ giày đi ra ngoài.

Lúc lái xe, hình ảnh Hồ Tần Nhân ngày hôm qua cứ nhìn chăm chăm y xuất hiện, Trương Thiên Phi chớp chớp mắt, hình ảnh đó biến thành ánh mắt Hồ Tần Nhân khi hắc và y ở cùng một chỗ trước đây, ánh mắt đầy sương mù, ánh mắt cảm kích, ánh mắt phiền muộn... Trương Thiên Phi nói lòng cổ áo, cười khổ một tiếng, xem ra bị quấy mồi nào không hay rồi.

Buổi chiều sau khi tan tầm, Trương Thiên Phi và mấy người đồng sự cùng nhau đến quán bar uống hai ly mới về nhà. Móc chìa khóa ra mở cửa, bước vào thì thấy Hồ Tần Nhân ngồi trên sofa, Lạc Thành thì ngồi trên cái ghế nhỏ, dáng vẻ tiếp nhận thăm vấn của tổ chức.

Hết chương 7

8. Chương 8

Trương Thiên Phi cho rằng bản thân lắm rồi, nên liền ngăn người. Nhưng Hồ Tần Nhân lại đứng dậy, cười mỉm một chút với y, cực kỳ khách sáo. Trương Thiên Phi đành phải khách sáo gật đầu chào lại. Hồ Tần Nhân nói: “Tôi đến là để bàn mấy vấn đề trong game với bạn của anh.”

Trương Thiên Phi khẽ nhếch khóe miệng cười cười: “À, vậy tôi không quấy rầy các anh nữa, hay là tôi ra ngoài, các anh cứ tiếp tục.”

Hồ Tần Nhân nói: “Không cần, đã trao đổi xong rồi.” Đuôi mắt khẽ liếc Lạc Thành một cái, Lạc Thành nắm chặt tay đặt trên đầu gối, giả dối cười he he với Trương Thiên Phi. Hồ Tần Nhân đi về cửa chính, lại mỉm cười khách sáo với Trương Thiên Phi, Trương Thiên Phi vội vã tránh người, dõi theo Hồ Tần Nhân ra khỏi cửa.

Sau đó, Trương Thiên Phi giả bộ vẫy hỏi Lạc Thành, Hồ Tần Nhân cùng gã nói chuyện gì, Lạc Thành ập ứng né tránh nói: “Cũng, cũng không có gì.” Trương Thiên Phi không có hỏi lại, song ở trong lòng nghĩ, Hồ Tần Nhân sẽ không đến mức bắt Lạc Thành gán thân trả nợ chứ.

Buổi tối thứ hai, Trương Thiên Phi đang ăn cơm chiều, chuông cửa liên vang lên, mở cửa, Hồ Tần Nhân đứng ở bên ngoài, khách sáo hỏi y: “Xin hỏi Lạc Thành có ở nhà không?”

Trương Thiên Phi cười nhạt nói: “Có, có, để tôi gọi nó cho anh.” Để Hồ Tần Nhân vào cửa, Hồ Tần Nhân liền rất khách sáo: “Quấy rầy anh dùng bữa rồi.” Trương Thiên Phi đáp: “Không có gì, không có gì.”

Lạc Thành nghe nói Hồ Tần Nhân đến, lập tức vào phòng đổi sang quần áo ra ngoài, chắc là Hồ Tần Nhân có báo trước với gã, nên đầu tóc Lạc Thành cũng đã được chải vào nếp, râu ria cũng được cạo sạch, tút tát lại bản thân trông cũng ra vẻ phết. Hồ Tần Nhân nhìn gã một lượt từ trên xuống dưới, dường như rất hài lòng nên gật đầu, hai người ra khỏi cửa, để lại cho Trương Thiên Phi một cái cửa mở toang, gió mát lùa vào.

Mấy ngày sau, Lạc Thành ra ngoài càng lúc càng nhiều, có khi Trương Thiên Phi tan tầm về nhà không lâu sau thì gã trở về, lại có khi Trương Thiên Phi mới tan tầm về thì gã đi ra ngoài. Hồ Tần Nhân có lúc tự

mình đến cửa đón gã, có lúc không đến tìm gã, mà lần nào đến thì đều rất khách sáo với Trương Thiên Phi. Trương Thiên Phi nín thính, mắt lạnh nhìn hai người, tâm trạng càng ngày càng... phức tạp hơn.

Hôm nay, sau khi tan ca, vì không để ý mà y đã uống hơn hai ly, lúc lái xe cảm thấy nó lắc lư hơn bình thường rất nhiều, cảnh vật trước mắt cũng mơ hồ. Chạy đến ngã tư, một chiếc xe như tên bay quẹo sang, Trương Thiên Phi vội chuyển tay lái, chỉ cảm thấy thân xe nghiêng ngả, đâm vào cột điện ven đường. Trước mắt hơi tối đi, cái trán ươn ướt, Trương Thiên Phi muốn đưa tay lên sờ xem có phải chảy máu không nhưng trước mắt càng tối lại, rồi lâm vào hôn mê.

Trương Thiên Phi tỉnh lại thì phát hiện mình đã trong bệnh viện, đầu giường chất đầy hoa, trái cây rồi cả thuốc bổ nữa. Đầu giường có một đồng đồng nghiệp đứng đó, phấn khởi chúc mừng y tỉnh lại, bị cô y tá quát yên lặng mới thôi.

Đám đồng nghiệp an ủi, báo cho y biết xe bị hỏng cũng không sao, còn bảo hiểm mà, còn y may mắn không bị gì, chỉ mê man có một đêm như ngủ một giấc thôi. Cuối cùng Triệu Tề thở dài nói: “Đừng nói nữa, quan hệ của Thiên Phi cậu với cậu chủ Hồ kia thật tốt, đêm qua sau khi cậu ta tới, liền đưa cậu vào phòng bệnh tốt nhất, bác sĩ giỏi cộng thêm thuốc xịn, kể có tiền đúng là luôn khác biệt vậy đấy. Bản thân cậu ta cũng rất tốt, ngồi góc chờ một đêm, đến lúc bác sĩ nói sáng mai cậu có thể tỉnh lại, cậu ta mới đi, chắc là về nhà nghỉ ngơi.”

Trương Thiên Phi à một tiếng, mấy đồng nghiệp nói đông dài mấy câu xong liền quay về đi hết. Lạc Thành từ ngoài bước vào, ngồi trước giường của Trương Thiên Phi, chà chà tay: “Thiên Phi, tao có chuyện rất mâu thuẫn, mời mày phân tích một chút.”

Trương Thiên Phi nói: “VẬY à, mày nói đi, nhưng mà tao mới bị tai nạn... có thể khả năng tư duy sẽ không tốt đâu.”

Lạc Thành nói: “Không sao, mày nghe là tốt rồi. Mày nói coi, nếu có một người, người đó phạm sai lầm, nó vì muốn bù đắp lại sai lầm đó mà bị người ta uy hiếp phải đụng chạm vào một người khác, mày nói người này có đáng được tha thứ không?”

Trương Thiên Phi nói: “Nói thẳng đi, Hồ Tần Nhân uy hiếp mày cái gì?”

Lạc Thành gãi gãi đầu: “Kỳ thực cũng không có gì, trong thời gian này anh ta đem tao đi gặp mấy bạn hàng của công ty, nói là giúp tao tìm một công việc, song điều kiện là nếu ta tìm được việc rồi thì phải rời khỏi chỗ của mày. Thiên Phi, tao vẫn cảm thấy cậu chủ Hồ này đang nghĩ biện pháp đối phó mày, nó muốn chinh phục mày.” Lạc Thành ngẩng đầu nhìn Trương Thiên Phi, “Thiên Phi, có phải mày đã đắc tội nó chuyện gì không, vì sao tao cứ thấy nó chủ yếu nhằm vào mày, chinh phục mày chứ không phải tao? Rõ ràng tao mới là thủ phạm chính mà.”

Trương Thiên Phi thấy đầu có chút mịt mờ, khụ một tiếng rồi nói: “Cái kia...”

Lạc Thành tiếp tục: “Thật ra tao đã tìm được việc rồi, phòng cũng tìm được luôn rồi. Nhưng không biết phải mở miệng với mày chuyện tao phải đi thế nào.” Đột nhiên cầm lấy tay của Trương Thiên Phi, “Thiên Phi, tuy giờ tao làm việc thiếu đạo đức, biệp phải dọn đi, nhưng nếu Hồ Tần Nhân kia thực sự làm chuyện gì với mày, mày nhất định phải nói cho tao biết đấy, Lạc Thành tao tuy vô dụng nhưng tuyệt đối dù liều mạng cũng giúp mày!”

Tay của Trương Thiên Phi bị gã nắm chặt đến phát đau, cố gượng cười, nói: “Biết rồi.”

Sau khi xuất viện, Trương Thiên Phi nghỉ nhà hai ngày, cuối cùng Lạc Thành trong một buổi sáng âm u thì dọn đi, khi đi về mặt bị trắng, mạnh mẽ dặn Trương Thiên Phi chú ý giữ gìn sức khỏe. Trương Thiên Phi đứng trong phòng khách nhìn căn nhà vắng vẻ, cầm điện thoại lên gọi tới máy của Hồ Tần Nhân: “Tối nay rảnh không, có thể cùng tìm một chỗ ngồi nói chuyện không?”

Hồ Tần Nhân trầm mặc một lát rồi nói: “Bây giờ tối, tôi qua nhà anh.”

Bây giờ, chuông cửa đúng giờ vang lên, Trương Thiên Phi mở cửa, Hồ Tần Nhân đứng ở ngoài. Hôm nay hắn mặc một cái áo màu vàng nhạt, khuôn mặt có chút mệt mỏi rồi, đột nhiên lại cảm giác giống như lần đầu hẹn Trương Thiên Phi đến quán bar uống rượu.

Hồ Tần Nhân vào phòng khách, ngồi xuống sofa, Trương Thiên Phi khóa kỹ cửa rồi quay lại phòng khách, hai người ngồi đối diện nhau, nhất thời bầu không khí rất tế nhị.

Chính Trương Thiên Phi là người mở miệng trước: “Tôi nghe đồng nghiệp nói, tối đó anh ở bệnh viện phải cực nhọc nhiều...”

Hồ Tần Nhân ngáp một cái: “Ừ, mấy bữa nay lại không thể nghỉ nhiều. Hôm nay anh gọi cho tôi vừa lúc tôi cũng muốn tìm anh. Tôi nghĩ tôi và anh đã đến lúc tính toán lại nợ trước kia.”

Trương Thiên Phi nhìn Hồ Tần Nhân, không nói chuyện.

Hồ Tần Nhân nói: “Là như vậy, chuyện trong game, anh chỉ là tông phạm, cũng không phải chủ mưu, cho dù tôi muốn truy cứu cũng không truy cứu được gì. Thế nên, chuyện tôi sắp nói đây chỉ là một lời thỉnh cầu, nếu anh không có hứng thú, hoàn toàn có thể từ chối, cho dù từ chối thì chuyện kia tôi vẫn sẽ coi như đã qua.”

Trương Thiên Phi gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Hồ Tần Nhân nhìn bức tường ở đằng xa: “Tôi muốn mời anh, giống như bạn của anh và tôi trong game kia, chơi lại một trò chơi. đương nhiên không phải bắt anh giả gái, anh vẫn là chính anh, cũng không vào game, anh và tôi, muốn anh và tôi có quan hệ bạn bè trong đó, anh... có hiểu không?”

Trương Thiên Phi lại gật đầu: “Hiểu.”

Hồ Tần Nhân đổi tư thế ngồi trên sofa: “Trò chơi này lúc nào cũng có thể bắt đầu, thời gian tôi và anh có thể thương lượng một chút. Nhắc lại một lần nữa, cái này chỉ là đề nghị của tôi, anh nếu không muốn, giờ có thể gạt bỏ.”

Trương Thiên Phi lại gật đầu: “Ờ.”

Hồ Tần Nhân đứng dậy, đi nhanh tới trước mặt Trương Thiên Phi, kéo lấy cổ áo Trương Thiên Phi: “Đừng ậm ừ vậy chứ, anh rốt cuộc có hiểu ý không đó, đồng ý hay không? Trò chơi này có thể không dễ chơi đâu đấy, thế nhưng ...” Cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ đặt môi mình lên môi Trương Thiên Phi, sau một lát, rồi ra xa, trên mặt hơi ửng đỏ, lớn tiếng nói, “Nhưng loại chuyện này, giờ đã biết rõ rồi đó, chơi hay không?”

Trương Thiên Phi ra vẻ còn rất bình tĩnh, nói: “Được.”

Hồ Tần Nhân giận dữ: “Được là có ý gì?” Tay giữ lấy cổ áo Trương Thiên Phi dùng chút lực, lại đột nhiên miệng bị cái gì đó che lại.

Sau N thời gian, Trương Thiên Phi kết thúc môi lưỡi dây dưa, thu người lại, nhìn Hồ Tần Nhân vẫn giữ cổ áo y như cũ, mỉm cười: “Được ý là, tôi đồng ý.”

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-ngoai-y-muon>